

Q - ART

REVISTA D'ART

Núm.18. Any 4. Mollet del Vallès, maig de 2024.

Q-ART

03 Pròleg

04 ESCULTURA RENAIXENTISTA

05 Sacrifici d'Isaac

06 David de Donatello

08 Condottiero Gattamelata

10 Pietat del Vaticà

12 Rerecor de la catedral de Barcelona

14 David de Michelangelo

16 Moisès

20 Crist de la Minerva

21 Tomba de Lorenzo de Mèdici

23 El Rapte de les Sabines

26 Sepulcre dels Reis Catòlics

27 Sepulcre de Ramon Folch de Cardona-Anglesola

29 Perseu amb el cap de Medusa

32 Pietat Rondanini

34 PINTURA RENAIXENTISTA

35 El naixement de Venus

38 La Gioconda

40 Adam i Eva

41 Madonna Sixtina

45 Santa Caterina

47 Judici Final

50 Partida d'escacs

51 Joc de nens

54 Les noces de Canà

57 Danae rebent la pluja d'or

59 L'enterrament del comte d'Orgaz

62 18 DE MAIG. DIA INTERNACIONAL DELS MUSEUS.

PREFACI

L'art medieval és un testimoni fascinant de la creativitat, la fe i la complexitat cultural de les societats que van florir entre els segles V i XV a Europa i altres parts del món. Aquest període va ser marcat per un profund sentiment religiós, però també per un interès creixent en la ciència, la filosofia i les arts. Les obres d'art d'aquesta època no només ens revelen els ideals i valors de les comunitats medievals, sinó que també ens ofereixen una finestra a través de la qual podem contemplar la seva visió del món i la seva imaginació.

D'una banda, l'art romànic va dominar Europa entre els segles XI i XII i es caracteritza per les seves formes geomètriques simples, els arcs de mig punt i les pintures murals religioses. Les esglésies romàniques, amb els seus gruixuts murs de pedra i petites finestres, reflecteixen la fe profunda de la societat medieval i la seva percepció de l'eternitat.

Mé endavant, al voltant del segle XII, va emergir l'estil gòtic que es va estendre fins al segle XV. A diferència de l'art romànic, l'art gòtic es caracteritza per la seva lleugeresa i verticalitat. Les catedrals gòtiques, com la cèlebre catedral de Notre-Dame a París, destaquen per les seves voltes alçades, els vitralls impressionants i les escultures detallades. L'art gòtic va ser una manifestació de la fe cristiana, però també va reflectir una creixent confiança en el poder humà i en l'exploració de nous horitzonts.

A banda de l'art religiós, l'Edat Mitjana també va produir una gran quantitat d'art secular, incloent-hi retrats de la noblesa, escenes de la vida cortesana i paisatges. Els artistes medievals sovint utilitzaven tècniques com la pintura a fresc, la tècnica de la tempera i la talla en fusta per crear obres d'art que reflectissin la seva visió del món i les seves preocupacions terrenals.

L'art medieval ens ofereix una finestra única a la rica i complexa cultura de l'Edat Mitjana. Des dels majestuosos vitralls de les catedrals gòtiques fins als humils manuscrits il·luminats dels monestirs, cada obra d'art medieval ens parla de la devoció, la creativitat i la imaginació dels seus creadors. Avui, en un món marcat per la tecnologia i el canvi accelerat, l'art medieval ens recorda la importància de connectar amb les nostres arrels i valorar la bellesa intemporal que ens ha deixat aquesta època.

ESCULTURA RENAIXENTISTA

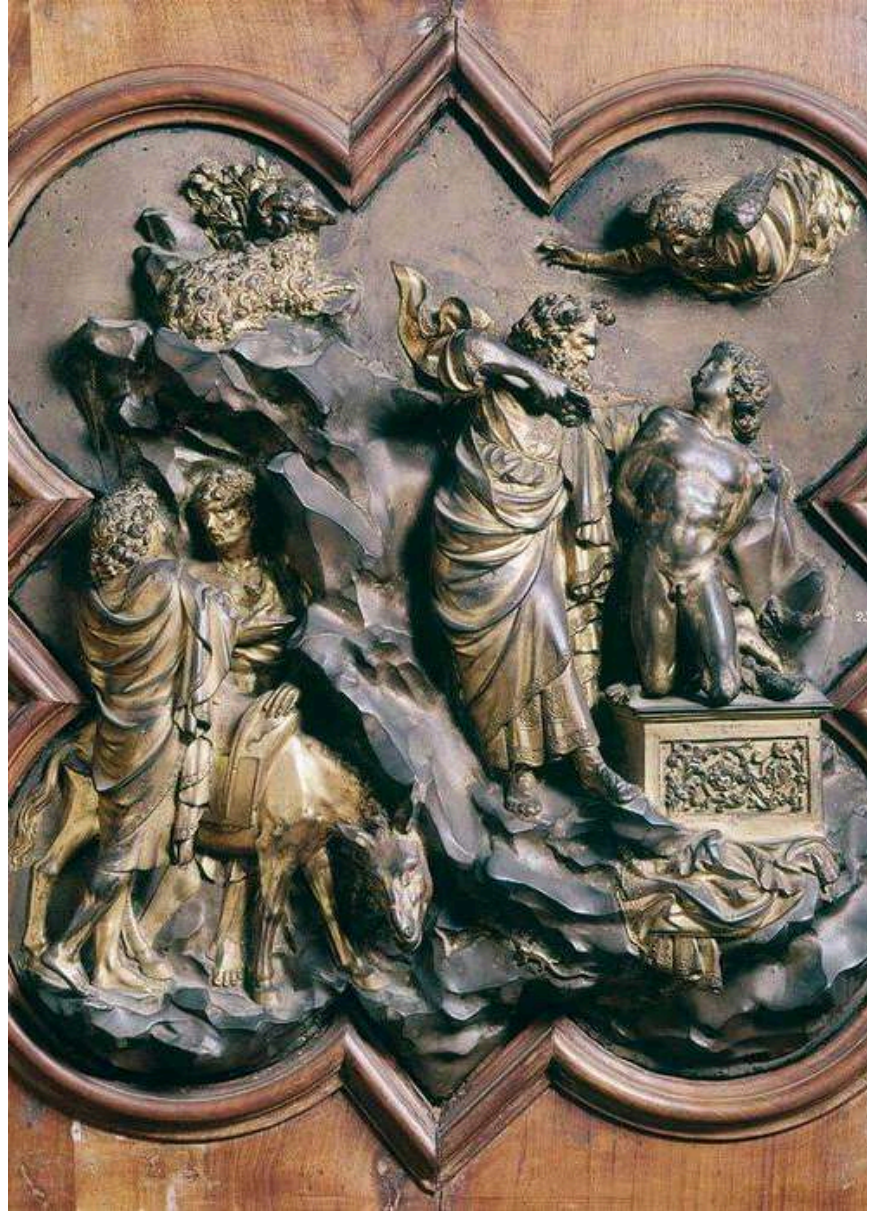

SACRIFICI D'ISAAC

1401 - 1402

Entre 1401 i 1402, l'escultor italià Lorenzo Ghiberti, principalment arquitecte i també un dels primers col·leccionistes de l'art antic, va crear el relleu El sacrifici d'Isaac. Aquesta obra del Renaixement, actualment ubicada al Museu Bargello de Florència, va ser realitzada per un concurs per la realització de les Portes del Paradís, unes portes de bronze del baptisteri del Duomo de Santa Maria dei Fiore de Florència. La peça va ser realitzada en bronze en baix relleu, fet que li dona un estil característic.

Aquesta obra és un relleu amb sensacions de duresa i poc il·luminat, cosa que atorga un ambient càlid i espiritual. Conté una mica de volum, i encara que es presenta frontalment, es nota un cert moviment. L'obra és figurativa i realista, conté expressions i representació figurativa. Els personatges estan completament vestits i transmeten una sensació d'espiritualitat i de transcendència, d'acord amb la finalitat religiosa i la funció arquitectònica.

Aquesta obra no ha tingut una gran transcendència a la història de l'art, però continua sent una peça destacada per la tècnica i la representació del tema religiós de l'Antic Testament (Gènesi 22). En aquesta obra Ghiberti mostra tots els elements del relat bíblic: Isaac, Abraham, l'altar, l'àngel, el xai, els criats, l'ase, la muntanya. La seva cultura clàssica suggereix una referència, al sacrifici d'Ifigènia, i una interpretació al·legòrica del fet històric per al judaisme com per a l'islam representa la submissió d'Abraham a la voluntat de Déu, mentre que per al cristianisme a aquest aspecte se li afegeix la prefiguració del sacrifici de Crist, escena molt utilitzada com a tema iconogràfic en pintura i escultura.

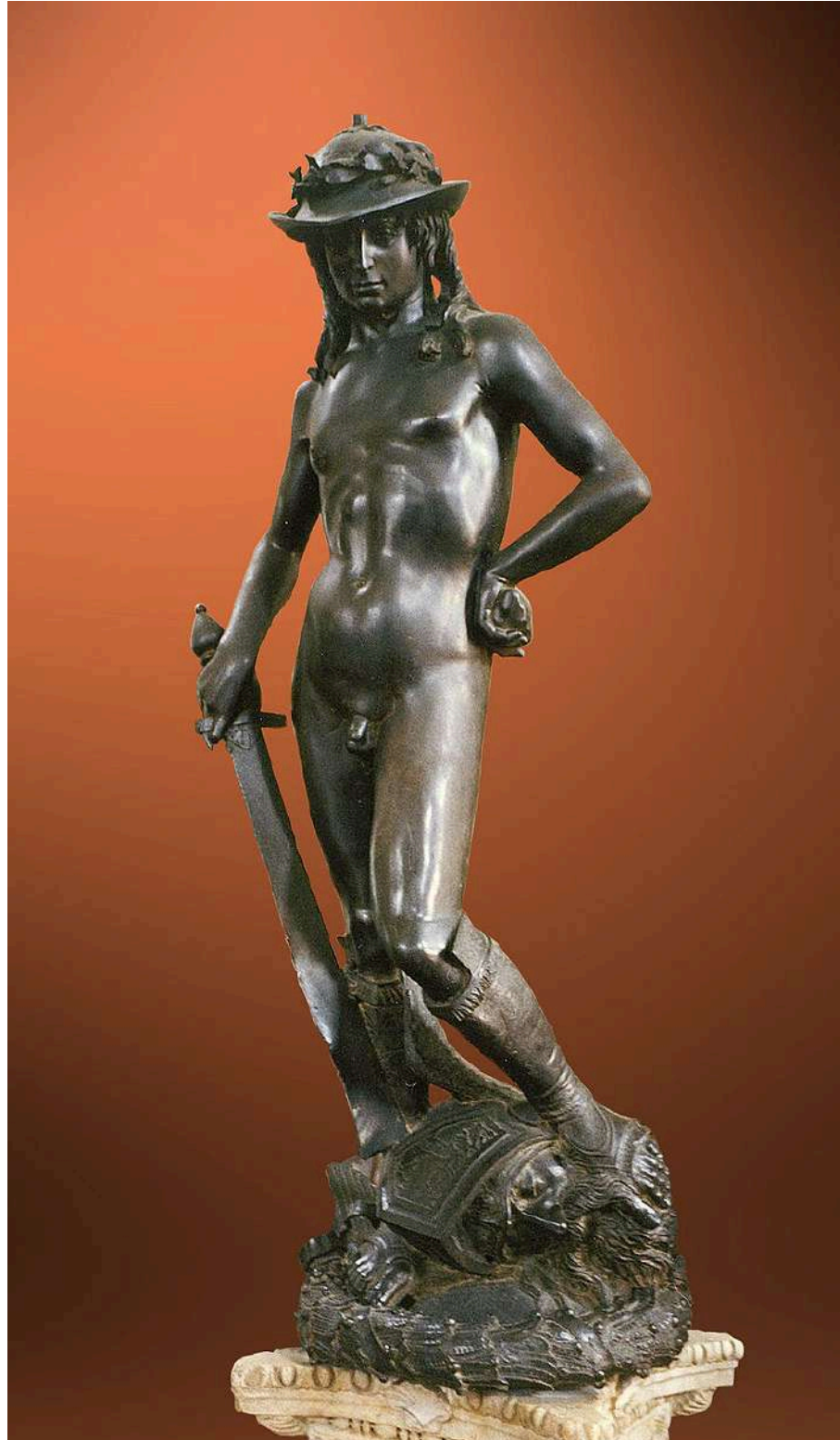
DAVID

1440

Una de les obres més rellevants del Renaixement és el David de Donatello. Aquesta escultura es troba al Museu Nazionale del Bargello de Florència (Itàlia). Va ser creada l'any 1440 i va ser fosa en bronze.

Aquesta obra de Donatello representa un tema bíblic de gran popularitat i significat no només religiós, sinó també mitològic i social. L'obra mostra el pastor David després de la seva victòria sobre el gegant Goliat. L'autor representa l'heroi un cop ha matat el gegant amb la seva fonsa i li ha tallat el cap, que es troba als peus. Aquesta obra la podem veure amb un baix relleu.

Les seves línies són llises, fines i polides, amb una sensació de duresa, pel que fan els volums, es poden apreciar en gairebé tota l'escultura. L'obra va ser concebuda per ser vista des de diferents punts de vista i està mostrant un moviment real, en una posició serena. Es tracta d'una obra independent de l'arquitectura, ja que no va ser pensada per decorar cap façana ni paret. La llum com es pot veure predomina al costat dret de l'obra, és homogènia i suau amb el seu color original.

DAVID

És una escultura molt expressiva a causa de la fermesa de les línies compositives generals. Era la primera vegada que un escultor s'atrevia a crear un nu masculí des de l'Antiguitat clàssica. Per tant, era una figura realista amb una composició molt estudiada. La cama dreta suporta el pes d'un cos lleuger, mentre l'esquerra descansa sobre el cap del gegant i la seva mirada satisfeta, només va vestit amb un barret i unes botes de pell.

És una escultura amb una finalitat religiosa i mitològica, i una funció decorativa. Aquesta figura va ser encarregada per Cosme de Mèdici, que volia col·locar-la als jardins del seu palau de Florència. En aquest cas sí que va tenir transcendència en diferents obres, Miquel Àngel va realitzar un David en marbre en el període de 1501-1504, Bernini va executar cap als anys 1623-1624 una estatueta barroca de mesura real i en marbre. Representa David al moment fugaç i subtil de disparar la seva pedra i per últim Antoni Mercié va fer una estàtua en bronze l'any 1871, on el David té el cap de Goliat als seus peus, com al de Donatello, però porta un turbant i està enverinant la seva espasa.

CONDOTTIERO GATTAMELATA

1447 - 1453

L'escultura del Condottiero Gattamelata és una obra de Donatello. Va ser creada entre 1447 i 1453 i va ser realitzada amb bronze fos. És d'estil renaixentista i té una alçada de 4,10 metres. Està situada a la plaça del Sant a Pàdua a Itàlia.

Aquesta obra va ser encarregada pels familiars de Gattamelata després de la seva mort. L'escultura està inspirada en les escultures dels cavalls de l'església de Sant Marc de Venècia, tot i que la seva inspiració ha estat atribuïda erròniament a l'escultura eqüestre romana de Marco Aureli, que presideix la plaça del Campidoglio a Roma. L'obra és de tipus eqüestre amb el militar pujat a sobre del cavall. Les estàtues eqüestres eren una mica difícils a l'hora de subjectar-se, ja que presentaven dificultats tècniques. En aquest cas es va decidir utilitzar la pota del davant, que reposa sobre una bola, que permet que l'escultura es mantingui i no caigui. Amb aquesta acció, l'obra té quatre punts de suport. Aquesta apreciació es funda en l'elevació de la pota del cavall, que no pren l'altura de l'escultura romana, sinó que s'assembla més als cavalls de Sant Marc, les potes posteriors del qual semblen estar a punt d'avançar. En el cavall els detalls que destaca més és la cara, que presenta trets molt realistes, sobretot el pèl.

CONDOTTIERO GATTAMELATA

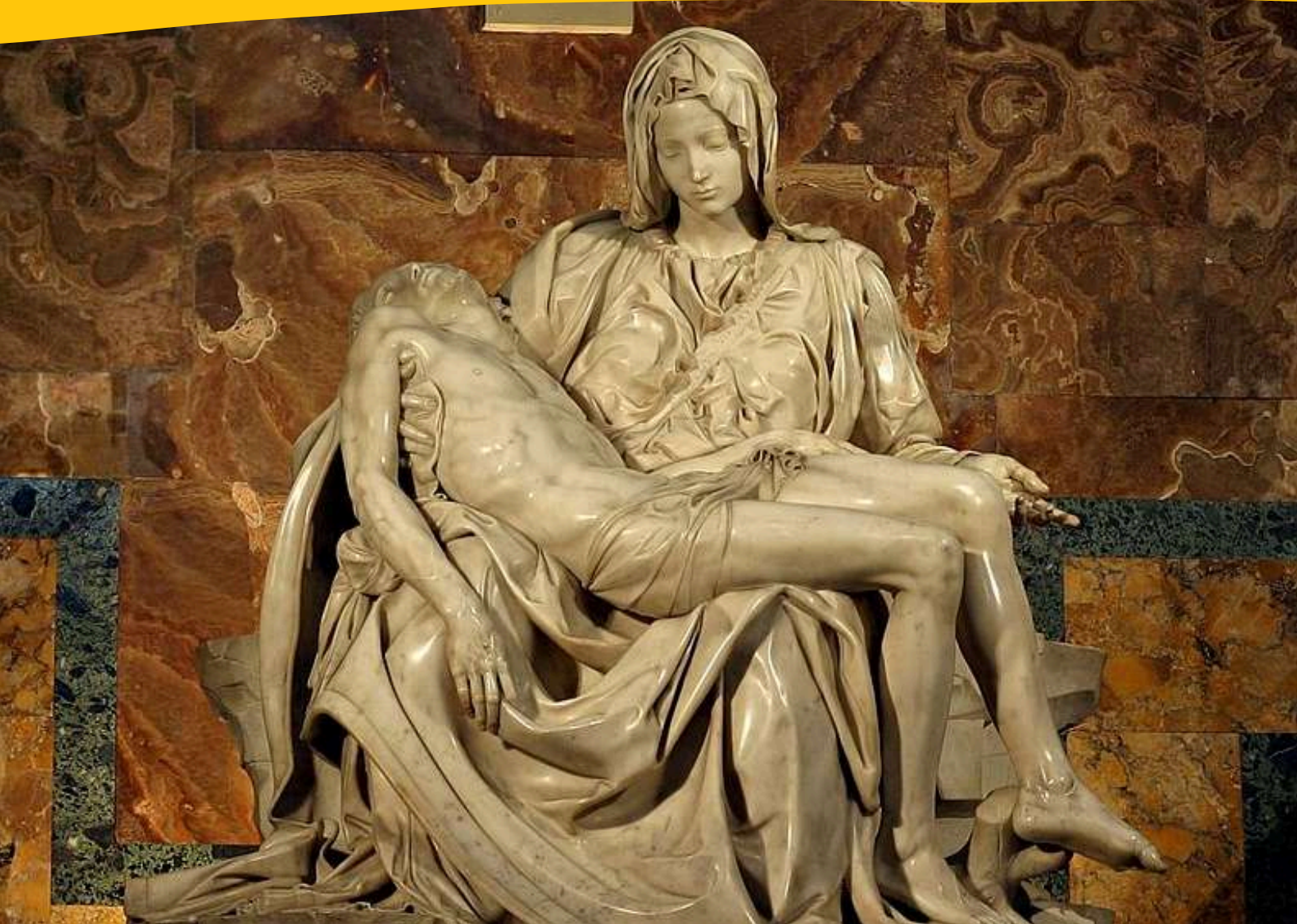
El condottiero Gattamelata en l'escultura és representat com un cavaller, i la part més realista és la cara. El rostre mostra uns ulls grans, amb un nas gran i una boca gran amb una expressió ruda amb un pèl realista, d'una edat adulta d'uns 60 anys. La part més realista del Gattamelata és la roba, que està feta molt detallada com els pantalons que porta o l'armadura.

L'obra es troba a la piazza del Sant a Pàdua, a Itàlia. Pàdua és coneguda per les seves grans places i magnífics palaus. Una d'elles, Prato della Vall, és la plaça més gran d'Europa, i té les estàtues de 78 personatges que van néixer o van viure a Pàdua; entre ells, Galileu Galilei, Torcuato Tasso... i una de les més important és el Condottiero Gattamelata.

PIETAT DEL VATICÀ

1475 - 1564

La Pietat del Vaticà, és una escultura destacada del Renaixement italià, creada per Michelangelo Buonarroti entre 1498 i 1499. Aquesta obra, ubicada a la Basílica de Sant Pere del Vaticà, representa la Verge Maria sostenint el cos mort de Jesús després de la crucificació. L'escultura està realitzada en marbre de Carrara i es caracteritza per la seva tècnica de tallat meticulosa i precisa. L'anàlisi ens mostra una obra en la que Michelangelo transmet emoció de la situació a través de la posició de les figures i les seves expressions. La Verge Maria està asseguda i sosté el cos de Jesús que reflecteix la tristesa. Les robes de la Verge Maria són treballades amb un detall suau, amb moviment i fluïdesa. El marbre està tallat amb una textura llisa i polida, amb una superfície suau que ressalta les formes i la llum artificial que ilumineix . L'escultura presenta una proporció i una anatomia correctes, destacant l'idealisme renaixentista.

PIETAT DEL VATICÀ

1475 - 1564

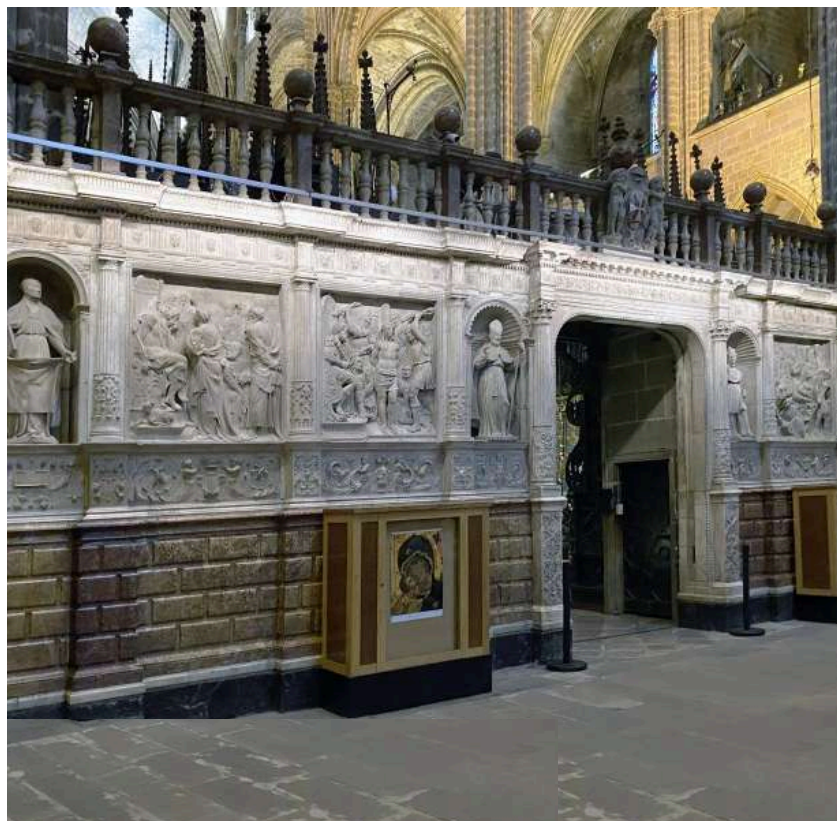
El contingut de l'obra és religiós, i la importància de la seva figura en la història cristiana. A més, Michelangelo va agregar la seva signatura en una cinta en el cos de la Verge Maria. La Pietat del Vaticà és una obra que combina tècnica i emotivitat, i que ha estat apreciada durant segles com a símbol de l'art renaixentista i de la devoció religiosa.

RERECOR DE LA CATEDRAL DE BARCELONA

1480-1520

El Rerecor de la Catedral de Barcelona, es una joia arquitectònica que s'erigeix majestuosament al cor de la ciutat, és un testimoni viu de la història i la cultura de Catalunya, a més d'un símbol emblemàtic que ha presenciat segles d'esdeveniments i ha estat testimoni de l'evolució de la ciutat al llarg del temps. Bartolomé Ordóñez (Burgos, 1480-1520) va ser l'encarregat d'esculpir el rerecor de la Catedral, dedicat a santa Eulàlia, que finalment es va executar, interrompuda per la prematura mort de l'artista, l'any 1520.

RERECOR DE LA CATEDRAL DE BARCELONA

S'expressa en forma de façana, amb un sòcol de carreus i quatre relleus inscrits entre columnes sobre un fris de grotescos. S'atribueixen directament a Ordóñez les estàtues de santa Eulàlia i sant Sever, els dos plafons dedicats al judici de la santa i al seu martiri en la foguera. L'acabat de l'obra, que Ordóñez no va poder concloure en morir l'any 1520, no es va reprendre fins als anys 1563-1564, en va ser l'encarregat l'escultor aragonès Pedro Villar, que va seguir sobre manera la pauta imposada per la traça d'Ordóñez. Així, va completar les dues escenes que faltaven, la crucifixió de santa Eulàlia i potser la flagel·lació. També es va encarregar de la porta i probablement de l'encoixinat de carreus del sòcol i de la balustrada.

La riquesa de la seva ornamentació es revela en tota la glòria, des dels relleus esculpits a la pedra fins als intricats vitralls que adornen els seus finestrals, explica una història de fe i devoció. Els pinacles delicats i les escultures que adornen la façana són testimonis silenciosos de segles d'història i tradició. No sols ofereix una experiència visualment impactant, sinó també un viatge en el temps a través dels seus diversos racons i espais.

En resum, el Rerecor de la Catedral de Barcelona és molt més que un edifici simple; és un símbol d'identitat i un punt de trobada entre la història, la fe i la bellesa arquitectònica. La seva majestuositat perdura com un far que guia aquells que busquen explorar les profunditats de l'ànima humana i la grandesa de l'enginy humà.

DAVID

1501 - 1503

David és una de les escultures més importants i famoses del Renaixement realitzada per Miquel Àngel Buonarroti entre 1501 i 1504. Va ser un encàrrec de l'Opera del Duomo per a la catedral de Santa Maria del Fiore de Florència, però tant les seves dimensions com la seva qualitat van fer que es destinés a la Piazza della Signoria, on va ser-hi fins el segle XIX. Des d'aleshores en el seu lloc s'erigeix una còpia realitzada també en marbre blanc, ja que actualment està situat en la Galleria dell'Accademia a Florència, Itàlia.

La tècnica utilitzada és el "bloc de marbre", on l'escultor esculpeix directament des d'un bloc de pedra. Aquest bloc havia sigut danyat per un artista anomenat Simone dona Fiesole, que l'havia desbaratat tractant d'esculpir en ell. La pedra va ser apartada pels encarregats de Santa Maria del Fiore i abandonada durant anys. Tant Agostino di Duccio com Antonio Rossellino van esculpir-la sense èxit, deixant-la amb diverses fractures i parts a mig treballar. Les autoritats de l'Opera del Duomo van començar la cerca d'un escultor que aconseguís acabar el treball i diversos artistes van ser consultats sobre les possibilitats d'esculpir el David, entre ells Miquel Àngel.

L'obra és exempta o de volum rodó, la qual cosa vol dir que ha estat concebuda per a apreciar-se per tots els seus costats. Es pot veure que David presenta un perfecte contrapposto, és a dir, dempeus i desplaçant el pes del cos a una de les cames mentre que l'altra està relaxada. Aquesta posició ajuda a l'equilibri de la peça, una herència de l'escultura clàssica que provoca que el maluc i els músculs de la figura descansin en angles oposats i fent que el tors faci una petita corba en forma d'essa.

També es pot apreciar la dicotomia entre la tensió i el relax del cos que sorgeix com un suport al conflicte emocional entre el descans i l'acció íntima d'alerta, és a dir, l'estar preparat per a qualsevol acció. L'expressió en el rostre de David és intensa i concentrada, a més, es pot veure que la seva mirada està fixada en el seu objectiu amb determinació i confiança.

DAVID

L'autor va usar tècniques inusuals de proporcions. A primera vista sembla una estàtua de proporcions perfectes, però en realitat la mà dreta i el cap al costat del coll són expressivament majors. Miquel Àngel va esculpir intencionalment aquestes desproporcions per dues raons: per l'efecte visual des de baix, i per destacar la manera de guanyar una gran batalla: amb concentració i intel·ligència; representada pel cap, i amb ponderació en l'acció; representada per la mà.

Les línies en l'escultura són suaus i fluides, però al mateix temps, l'artista aconsegueix expressar una sensació de tensió i energia en els músculs tibants de l'escultura. A més, utilitza contrastos de llum i ombra per a ressaltar les formes tridimensionals de l'estàtua, creant una sensació de volum i profunditat. Les venes als braços o les arrugues en el seu front, afegeix realisme i profunditat a l'escultura. Per a acabar amb l'anàlisi formal, Miquel Àngel representa a David amb proporcions idealitzades, amb un tors ampli, braços musculosos i cames esveltes.

L'escultura representa al rei David bíblic en el moment previ a enfrontar-se amb Goliat, i va ser acollida com un símbol de la República de Florència enfront a l'hegemonia dels seus enderrocats dirigents, els Médici, i l'amenaça dels estats adjacents, especialment els Estats Pontificis. Finalment, aquesta obra ha tingut una enorme transcendència en la història de l'art i ha influenciat a nombrosos artistes i obres posteriors, com per exemple el David de Bernini i les escultures neoclàssiques de Antonio Canova.

MOISÈS

1513-1536

Aquesta obra rep el títol de Moisès i el seu autor va ser Miquel Àngel Buonarroti. L'obra va ser creada entorn els anys 1513-1536, per tant, pertany a l'etapa del renaixement, la qual cosa és apreciable no només per la seva cronologia, sinó també en les característiques de l'escultura. Es pot trobar a la basílica de San Pietro in Vincoli. Aquesta peça forma part d'un conjunt escultòric i arquitectònic que Miguel Ángel va dissenyar i va redissenyar diverses vegades per al monument funerari del papa Juli II, el seu principal mecenes. L'obra es va encarregar en 1505 i va quedar en l'estat definitiu en 1545, en una escala molt més reduïda que la prevista en el projecte inicial. Originalment, s'anava a situar en la basílica de Sant Pere del Vaticà, el lloc d'enterrament dels papes; però finalment, després de la mort del papa, es va instal·lar com cenotafi (és a dir, sense allotjar el cos del difunt) en San Pietro in Vincoli.

MOISÈS

Es tracta d'una escultura realitzada en marbre blanc, exempta, de cos sencer i sedent. La talla de la pedra és perfecta, ja que el poliment deixa caure la llum, de manera que els plecs de les seves robes tenen un gran naturalisme i provoquen grans contrastos de llums i ombres donant un notable volum a l'obra.

A l'hora de parlar de l'estudi anatòmic, es pot dir que és perfecte, ja que Miquel Àngel, a causa de l'avançada edat de Moisès tria un model ple de naturalisme, amb músculs grans que mostren una gran fortalesa i tensió en la figura; a més, a l'hora de fer aquesta escultura (igual que amb moltes altres) l'artista va decidir inspirar-se en el Laocoont, una de les grans obres de l'escultura hel·lenística.

Existeix un lleuger contrapposto malgrat estar assegut, i que queda present en el gir del cap i els moviments contraris de cames i braços. Com s'ha esmentat abans, moltes de les característiques de l'estil renaixentista són presents en aquesta obra com per exemple són la cerca de la bellesa ideal, el notable naturalisme, i l'interès per la figura humana i la seva anatomia com a expressió ideal de la joventut.

MOISÈS

La textura és llisa, fina, polida, homogènia i suau. En mirar l'escultura, es poden captar diverses sensacions, com serien en aquest cas: duresa, fredor, empeny, i ductilitat. El seu volum és rodó, cosa que es pot saber, ja que en relació amb l'exterior, i, encara que es podria veure des de diferents punts de vista, veient així els grans i diversos detalls que bordegen aquesta escultura, només és possible veure-la des del front, pel fet que està adossada a la paret. Encara que en aquesta obra Moisès es troba assegut i sembla que estigui quiet, en veure com s'acaricia la barba, podem apreciar una petita sensació de moviment, un moviment que és totalment normal.

L'incidència de la llum sobre Moisès i el seu conjunt escultòric, depèn de l'hora del dia, ja que a l'estar dins d'una basílica, l'única llum que rep és la del sol, i aquesta en el transcurs del dia permet veure diferents tipus d'ombres sobre l'escultura. Com és el cas de totes les escultures fetes en marbre en aquests anys, no té presència de policromia, ja que encara que probablement la tenia, amb el transcurs dels anys l'ha perdut.

És molt fàcil apreciar com aquesta escultura no té res de realisme, ja que és una obra totalment idealista, que busca la bellesa i la perfecció, sense ser això fidel a el que seria un cos d'una persona anciana com és el cas de Moisès. Per tot això, l'anatomia és perfecta, està tot simètricament fet, i la musculatura està feta a escala, per això és perfecta.

A l'hora de parlar de la roba, es poden apreciar com unes teles que porta a sobre, i aquestes tenen uns plecs molt típics del Renaixement, que li fan una molt bona sensació de volum i profunditat.

MOISÈS

El tema de l'obra s'extreu de l'Antic Testament, i representa el moment en el qual el profeta Moisès, torna del seu retir de quaranta dies en el mont Sinaí, portant els Deu Manaments per a ensenyar-los al poble d'Israel, i troba al seu poble lliurat a l'adoració del Vedell d'Or. Per això, podem dir que la seva finalitat és religiosa amb una funció decorativa. Aquesta, i moltes altres de les seves obres, van ser una inspiració que el geni del Renaixement italià va infondre en artistes del segle XX com Henry Moore, Henri Matisse o Alberto Giacometti.

CRIST DE LA MINERVA

1519 - 1521

El Crist de la Minerva és una escultura feta per Miquel Àngel. Aquesta escultura és la denominació d'una escultura en marbre es va començar a fer el 1519 i la va finalitzar el 1521. Aquesta escultura es troba a l'església de Santa Maria sopra Minerva (Roma)

Miquel Àngel havia fet una versió d'aquesta escultura el 1514 per encàrrec de Pietro Paolo Castellano, Bernardo Cencio, Mario Scappucci, i Metello Vari. La destinació era per l'església de la Minerva de Roma, però quan la portava bastant avançada va haver d'interrompre tot el treball per l'aparició d'una gran veta de marbre al rostre.

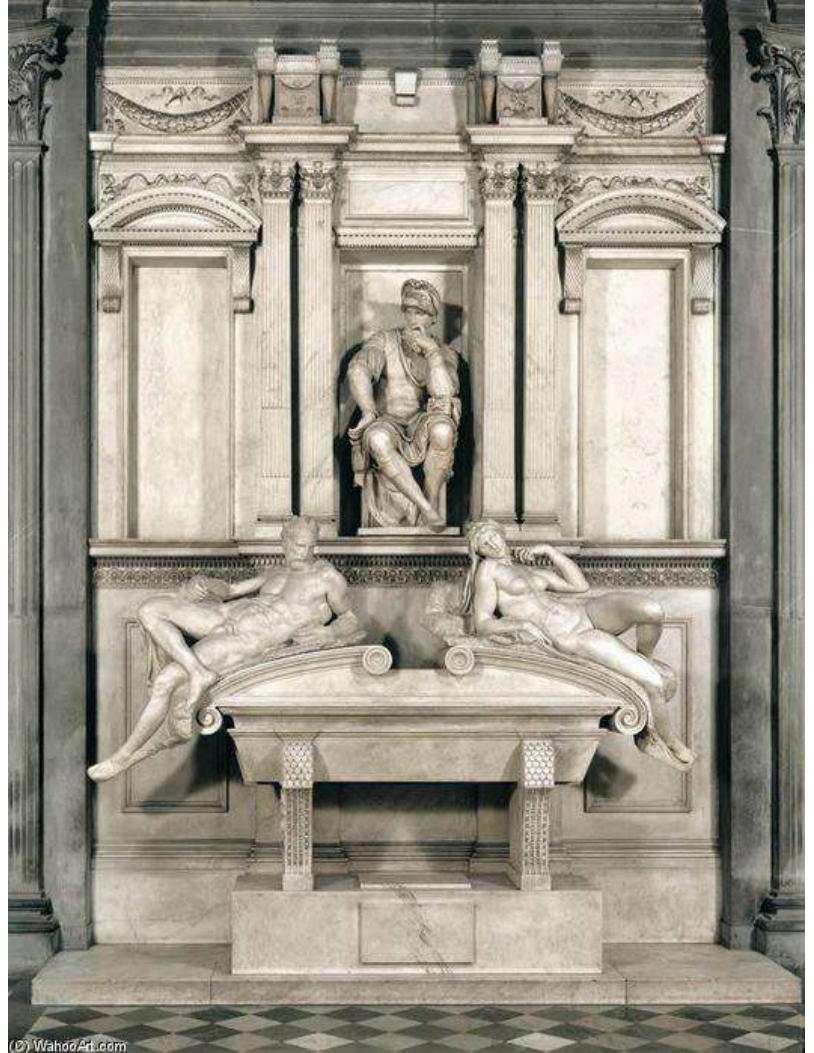
El contracte d'aquesta escultura consistia en una peça de marbre que representé un Crist, de mida natural, nu, dret, i amb una creu entre els braços i els símbols de la passió. En el contracte es donava permís a l'autor perquè determinés la posició més adient. Quan s'acostava el terme els clients van insistir en la seva execució. Miquel Àngel que es trobava a Florència va començar des d'un bloc nou de marbre una nova versió de l'escultura. Finalment entre el 1519 i el 1520 va enviar l'escultura a Roma, tot i que el 1521 demanà al seu deixeble Pietro Urbano que l'acabés. Però la seva realització no anava molt bé ja que Sebastiano del Piombo va escriure a Miguel Ángel per demanar-li que cessés a Urbano i que acabés el treball de Federico Frizzi. Això es va fer així i l'escultura va ser posada al seu lloc el 27 de desembre de 1521.

TOMBA DE LORENZO DE MÈDICI

1521 - 1530

Una de les obres més importants de l'art renaixentista italià va ser la tomba dels Mèdici a Florència, una destacada creació de Miquel Àngel Buonarroti. Aquest conjunt es situa a la Sagristia Nova de l'església de San Lorenzo de Florència (Itàlia). Aquesta obra mestra va ser realitzada entre 1521 i 1530, durant l'apogeu del Renaixement italià. Quant al seu estil, reflecteix els principis estètics del Cinquecento italià, caracteritzat per la seva atenció a la forma clàssica i l'expressió emocional. L'ús predominant de materials com el marbre i la pietra serena, juntament amb la tècnica de tallat emprada per Miguel Ángel, ressalta l'habilitat de l'artista per a esculpir figures d'una bellesa i realisme excepcionals. La Tomba dels Mèdici és una obra emblemàtica que simbolitza la grandesa i la influència de la família Mèdici en la història de Florència i el Renaixement.

En aquesta obra veig un tipus d'escultura jaent amb un grup escultòric, el de la part superior assegut mirant en un punt fix amb la mà en la cara pensant en alguna cosa o confús, i els de la part inferior, estan ficats al llit mirant en direcció al sòl en una posició molt còmoda.

L'obra representa la importància i el poder de Lorenzo de Mèdici a la Florència renaixentista, està estretament lligada a la glòria i la influència de la família de Mèdici en el Renaixement italià

Va utilitzar principalment la tècnica de talla en marbre per a esculpir les figures i altres elements que formen part de la tomba.

La Tomba de Mèdici és una escultura independent, part d'un grup escultòric, que representa la tomba de la família Mèdici. Aquesta escultura pot estar dissenyada per a integrar-se amb l'arquitectura d'un lloc específic, com una església o una capella.

TOMBA DE LORENZO DE MÈDICI

Els elements que conté aquesta obra, parlem que té una textura suau i brillant però alhora pot sentir-se duresa i rudes, La forma en què la llum influeix en l'escultura que també pot variar, pot haver-hi una il·luminació homogènia i suau que ressalti les formes de manera uniforme, o pot haver-hi un contrast més marcat entre llums i ombres

La tomba de Lorenzo de Mèdici representa en la seva obra la seva vida, importància històrica i elements simbòlics de la família Mèdici. El seu propòsit pot ser religiós o polític honrant la seva memòria i destacant el seu paper com a líder i mecenes a Florència renaixentista. Pot tenir una funció decorativa i comercial, ressaltant el poder dels Mèdici. reflecteix el context cultural i polític del Renaixement florentí. S'inscriu en la tradició funerària renaixentista, combinant elements clàssics amb expressió particular. realitzada per un artista canviat de nom com Miguel Àngel, la seva importància seriosa significativa, mostrant habilitat tècnica i capacitat per a tems complexos. La seva influència podria haver estat duradora en l'escultura funerària i en l'art renaixentista en general, mostrant com combinar expressió individual i ideals clàssics en una obra monumental.

EL RAPTE DE LES SABINES

1574 - 1580 dC

Jean de Boulogne, conegut a Itàlia com Giambologna, és un escultor manierista que va crear entre el 1574 i 1580 l'obra mestra del Rapte de les Sabines, considerada per molts el seu millor treball. Encarregada per a la plaça de la Signoria de Florència, alguns creuen que va ser un exercici de virtuosisme. Francesc I de Mèdici la va manar col·locar a la Loggia dei Lanzi, prop del Palazzo Vecchio. Tallada en un bloc de marbre de més de quatre metres d'altura, l'escultura original ha estat retirada a causa dels danys, i reemplaçada per una rèplica.

L'escultura va ser coneguda com el Rapte de les Sabines, però no va ser així com la va anomenar Giambologna. En realitat, l'artista no va concebre l'obra amb aquesta intenció ni pensant en aquest nom. Va ser després de la finalització i l'exposició a la Loggia que persones alienes a l'artista van decidir donar-li aquesta denominació.

Aquest episodi, el Rapte de les Sabines, ocupa un lloc destacat a la història de Roma. Ròmul, el primer rei, veia com la ciutat creixia en població masculina, però mancava de dones. Per a solucionar aquesta situació, va organitzar uns jocs i va convidar al poble veí, els Sabins. No obstant això, l'autèntic propòsit era raptar les seves dones, amb la intenció de proporcionar a Roma un nou grapat de dones i mares per als futurs ciutadans romans. Quan Giambologna va crear la seva obra, el seu principal objectiu era exhibir el seu talent artístic, però amb el pas del temps, es va veure que la seva obra s'ajustava bé a aquest esdeveniment històric, així que va ser batejada amb aquesta nomenclatura.

L'escultura de Giambologna, és un grup escultòric exempt format per tres figures dempeus i destinat a ser contemplat des de tots els seus angles. La pròpia escultura convida a envoltar-la i visualitzar-la, sorprenent una mica més cada pas. L'obra presenta un alt relleu i formes molt voluminoses, ja que les figures estan lleugerament destacades de la superfície, donant una sensació de profunditat, però encara connectades al pla principal. L'escena representa el moment del rapte en si mateix. Es poden veure tres figures principals: un home que agafa a una dona en cada braç, mentre aquestes mostren expressions de sorpresa i resistència. La forma en què es mouen les figures i el lloc on estan col·locades fa que l'escena sembli emocionant i intensa.

EL RAPTE DE LES SABINES

La textura d'aquesta obra és llisa, fina i polida. Les superfícies de les figures i dels detalls llueixen llisos i polits, sense parts esmolades ni irregulars. Això dóna una sensació de suavitat i detall minuciós en tota l'escultura, amb un clar moviment fingit que mostra l'acció del rapte en tota la seva esplendor. Les figures estan disposades en una espiral ascendent, creant una sensació de fluïdesa i moviment en tota la composició. Aquesta disposició ha estat adoptada per altres escultors que busquen crear una sensació de moviment i harmonia en les seves obres. D'altra banda, la llum incideix sobre l'escultura de manera homogènia i suau, per tant, no hi ha ombres brusques o contrastos pronunciats, sinó més aviat una il·luminació que ressalta els detalls amb delicadesa.

L'obra mostra un naturalisme que es combina amb idealisme. Les figures humanes són belles i ideals, amb una preocupació per la bellesa arquetípica que reflecteix els ideals estètics de l'època. Tot i això, també hi ha un toc de realisme en les seves expressions i gestos, mostrant una fidelitat al model humà i les emocions de l'escena representada.

El Rapte de les Sabines està compost per tres personatges nus: un home jove, una dona jove i un home vell. La dona és aixecada per l'home jove i sembla que tracta de lluitar per la seva llibertat i crida de desesperació per a poder desprendre's del seu segrestador. Mentrestant, el mateix home jove es troba atrapat entre les cames de l'home vell que apareix molt desesperat pel que està passant. Aquesta estàtua és també coneguda com «les tres edats de l'home». Si s'observen bé les figures, no apareixen tibants en els seus rostres, però més aviat porten una unió psicològica amb les seves mirades i les posicions dels seus cossos i membres donant la sensació de girar al voltant d'un eix central del qual no poden fugir.

EL RAPTE DE LES SABINES

Aquesta obra, a més de reflectir l'habilitat artística de Giambologna, captura un moment cabdal a la història de Roma amb una gran expressivitat i detall, convidant els observadors a reflexionar sobre el conflicte i l'emoció present en l'escena.

L'escultura de Giambologna va marcar la transició del Renaixement al Barroc, i el seu estil dinàmic i expressiu va influir en molts escultors barrocs posteriors. Artistes com Gian Lorenzo Bernini, un dels grans mestres del Barroc, van prendre elements de l'estàtua de Giambologna en les seves pròpies obres. Bernini, en particular, va ser conegut per la seva habilitat per a capturar moviment i emoció en el marbre, la qual cosa pot haver estat influenciat per Giambologna.

SEPULCRE DELS REIS CATÒLICS

1517

Aquesta escultura és un monument funerari, es va fer per enterrar a Isabel I de Castellà i Ferran II d'Aragó. Es va començar a fer el 1517, i es van acabar el 1521. Està situada a la Capella reial de Granada, el seu escultor va ser un italià, que era Domenico Fancelli. Es tracta d'una escultura feta per marbre, amb la tècnica d'esculpir.

És una escultura orant, amb alt relleu, amb les parets en talús i el pla horitzontal, suficient ampli per a acollir els dos jacents, als seus costats hi ha nens, com àngels. Les parets estan molt decorades.

El rei va vestit amb armadura, subjectant una espasa amb la seva mà dreta. Porta corona. En el seu pit reposa un medalló que penja d'una cadena al coll, patró de la Corona d'Aragó. La reina, també coronada, té les mans creuades i recolzades en el ventre. Llleix un collaret amb medalló que representa a Santiago, protector del regne de Castella. Està situat en el creuer de la capella abans de l'altar.

D'altra banda, té una textura rugosa amb sensacions de ductilitat, és una obra frontal és a dir s'ha de veure de front. Estan en repòs, no hi ha ningun moviment, té una llum homogènia i suau, sense existència de color.

No té forma d'expressió, és una escultura realista és a dir, té una fidelitat al model. No hi ha elements d'expressió, els dos reis estan com adormits, tenen una anatomia correcta amb les proporcions a escala, els dos reis porten com un vestit amb plecs, i expressen tristor.

Aquesta obra té una finalitat religiosa i amb una funció decorativa. Va ser fundada pels Reis Catòlics, el seu desig sempre va ser que els enterressin aquí, aquest mateix any va morir la reina i al cap de pocs anys el rei, van ser enterrats en el convent de San Francisco de Granada, a l'espera que s'acabaran les obres, de mentre el III Comte de Tendilla comandament a Domenico Fancelli perquè la fes.

SEPULCRE DE RAMON FOLCH DE CARDONA-ANGLESOLA

1522 - 1525

El monument funerari de Ramon Folch de Cardona-Anglesola no només commemora la vida i l'empremta deixada per aquest eminent líder del segle XVI, sinó que també ens porta a un viatge a través dels principis estètics i simbòlics del Renaixement. Concepit per el mestre Giovanni da Nola entre els anys 1522 i 1525, aquest monument conte totes les característiques del moment. En l'actualitat, aquesta obra és a l'església parroquial de Sant Nicolau de Bellpuig a Lleida.

El sepulcre, creat en honor a Ramón Folch de Cardona, està modelat amb precisió i elegància utilitzant marbre blanc de Carrara, un material triat amb cura des de les pedreres de Nàpols, una ciutat que va tenir un paper central en la vida del virrei. Ramon Folch de Cardona va exercir el seu càrrec des del 1510 fins a la seva defunció el 1522. Després de la seva mort, la seva esposa, Isabel, encomanà la creació del mausoleu a l'artista Giovanni da Nola.

L'estructura del sepulcre, va ser creada com un arc de triomf, no només representa la victòria sobre la mort, sinó que també reflecteix els ideals humanistes que van definir l'època del Renaixement. El relleu superior, que representa l'enterrament de Crist, i les diverses figures al·legòriques que hi han al voltant de l'estructura, com la representació de la Pau, els àngels i la Fama.

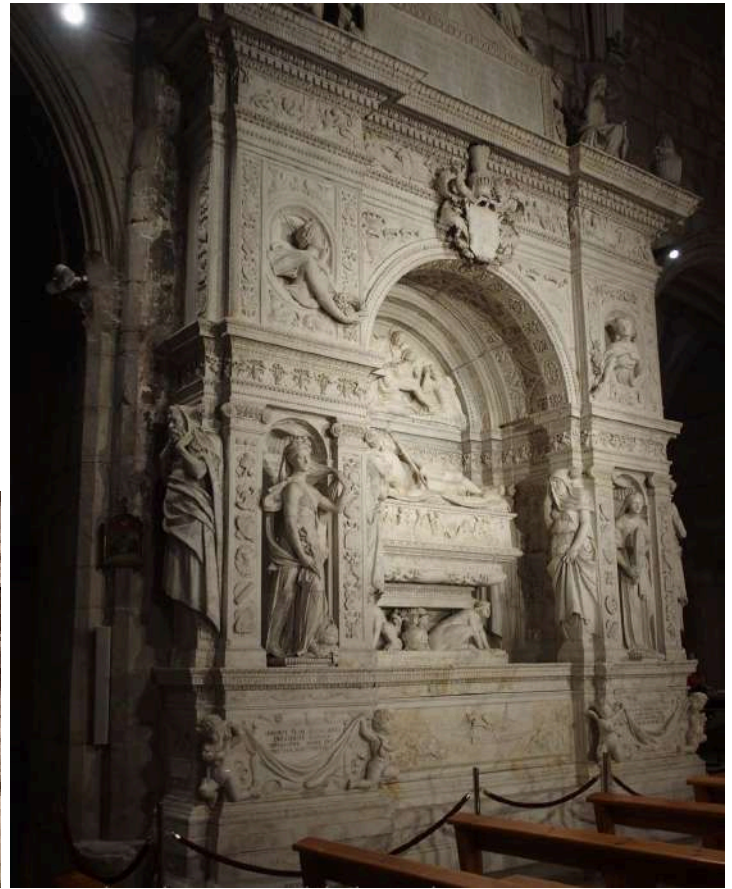

Amador Alvarez

SEPULCRE DE RAMON FOLCH DE CARDONA-ANGLESOLA

Inicialment, el sepulcre va estar en el convent de Sant Bartomeu de Bellpuig, fundat pel mateix Ramon Folch de Cardona, fins que els vents de l'història van canviar el seu destí amb l'exclaustració dels convents el 1835. A causa d'aquesta circumstància, el monument va ser traslladat amb tota la cura a l'església parroquial de Sant Nicolau, on continua estant intacte i sent visitada.

Així doncs, el sepulcre de Ramon Folch de Cardona-Anglesola no només capta l'atenció amb les estructures i els seus especials detalls, sinó que també convida a reflexionar sobre la fragilitat de la vida humana i la immortalitat de les obres d'art que transcendeixen el pas del temps. És una obra mestra que continua connectant-nos amb el passat i inspirant-nos amb la seva bellesa i el seu profund missatge universal.

PERSEU AMB EL CAP DE MEDUSA

1545-1554

L'obra Perseu amb el cap de Medusa és considerada un dels exemples més notables de l'escultura manierista italiana. Aquesta va ser creada per l'escultor italià Benvenuto Cellini entre els anys 1545 i 1554. Per la seva execució va utilitzar un únic material, molt porós, com és el bronze, i va ser feta amb la tècnica de la cera perduda. Aquesta permet obtenir figures de metall, generalment bronze i or, per mitjà d'un motlle que s'elabora a partir d'un prototip tradicionalment modelat en cera d'abella, escaiola o un altre material. Avui en dia aquesta escultura està situada a la Loggia della Signoria, Florència (Itàlia), lloc on va ser inaugurada.

Aquesta escultura és un grup escultòric que inclou un pedestal. Es poden observar dos cossos humans: un home dret sobre un cos femení sense cap. L'home es troba nu, amb el cabell arrissat i bastant curt; a més, porta un casc amb ales sobre el seu cap. Qualsevol espectador que es situï davant d'ell, podrà veure que el seu rostre mostra el sentiment de ràbia, ja que manté una direcció recta a terra. A part, la seva mà porta una espada llarga, mentre que la seva mà esquerra subjecta al capdamunt el cap de la dona que vessa sang pel coll. El cos femení es troba també nu i jacent al llit en una posició molt contorsionada. La roba es troba a sota del cos, i del tors també raja sang.

L'escultura representa a Perseu i Medusa; l'heroi acaba de decapitar el monstre amb l'espasa que empenya amb la mà dreta, mentre que amb l'esquerra sosté triomfant el cap de la Gorgona presa per la seva cabellera. A més, destaca l'autoretrat de Cellini al clatell de l'estàtua. El casc forma les celles, el nas i la forma de la cara, mentre que el cabell del clatell de Perseu és la barba de Cellini. A banda d'això, el rostre de Medusa va ser concebut a partir del model del rostre d'un dels aprenents de l'autor. Aquesta és una obra independent de l'arquitectura, ja que va ser ideada per ser esposada en un espai obert amb diversos punts de vista com és la Loggia de la Signoria de Florència.

PERSEU AMB EL CAP DE MEDUSA

El seu acabat, és a dir, la seva textura és llisa, fina i polida amb algun relleu pels detalls que la figura en té. La sensació tàctil és diversa des de la suavitat del cos de Medusa i els braços de Perseu que contrasten amb la rugositat dels seus cabells i el de la Gorgona. L'heroi mostra una sensació de fredor, ja sigui pel material del qual està fet i també perquè representa un home fort que acaba de llevar-li la vida a Medusa tallant-li el seu cap. L'espai i la perspectiva són aspectes fonamentals que influeixen en l'experiència de l'espectador i en aquest cas en relació amb l'exterior, aquesta obra es pot veure des de diversos punts de vista. La seva posició descriu que la figura té una composició hieràtica i que està mostrant moviment real. Parlant sobre la incidència de la llum, es percep zones de lluentor on incideix la llum i altres menys il·luminades com en els rínxols amb clarobscur.

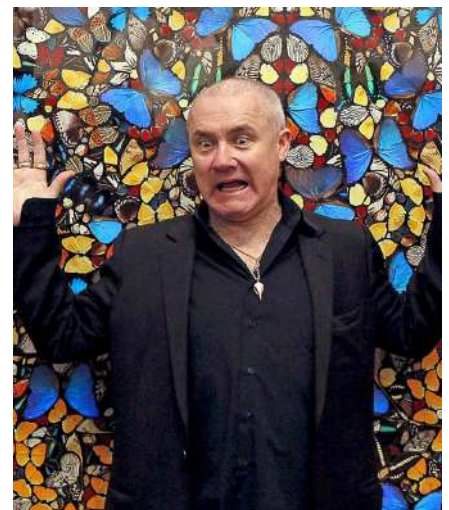
La seva expressió és encara clàssica perquè el seu rostre amb les celles arrufades mostra una emoció continguda o gairebé despectiva del cos de la seva enemiga, no obstant això, ja no es representa el moment de la reflexió sinó que el que està representat és l'acció ja realitzada, mentre que per l'altra part Medusa mostra una expressió de resignació. L'escultura representa realisme, és a dir, fidelitat al model i encara que pot haver-hi exageracions artístiques per a emfatitzar uns certs aspectes, en general, es pot considerar que segueix principis de proporció i equilibri.

PERSEU AMB EL CAP DE MEDUSA

El subjecte és Perseu, que sobre el cos de la Medusa mostra triomfant el cap recentment decapitat del monstre i en l'altra mà sosté l'espasa. Segons la tradició mitològica, l'heroi és representat amb els seus atributs habituals, portant sandàlies alades per la velocitat, una bossa màgica per guardar el cap del monstre i el casc de la invisibilitat. Tenia probablement un significat polític, ja que Medusa simbolitzava l'experiència republicana i Perseu el poder del Duc de Florència i a més feia una funció commemorativa, celebrar l'arribada a la dignitat ducal de Cosme I de Medici.

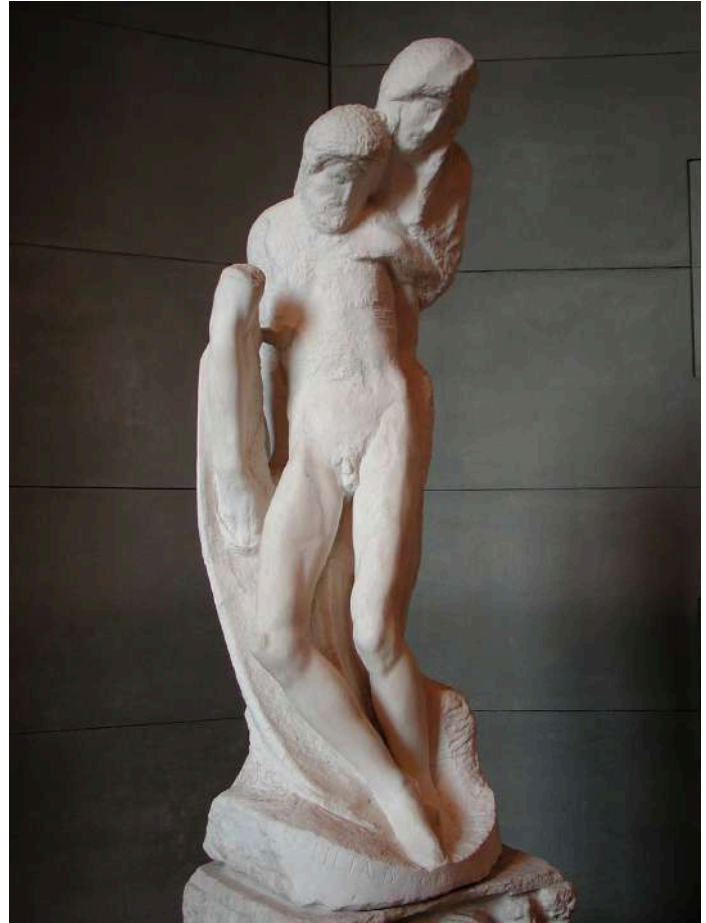
L'estàtua va ser encarregada a l'artista per Cosme I de Medici després de ser proclamat duc de Florència. Va ser una de les obres probablement més importants del conjunt escultòric que conforma la Loggia della Signoria, més coneguda com a Loggia dei Lanzi perquè va ser el lloc en el qual van acampar els lansquenets, soldats d'infanteria armats amb una pica, de l'exèrcit de Carles V en 1527 cap al Saco de Roma. La representació de Perseu amb cap de Medusa també ha estat utilitzada en l'art modern i contemporani. Artistes com Salvador Dalí, Pablo Picasso i Damien Hirst han reinterpretat aquesta imatge icònica, afegint el seu propi estil i significat.

PIETAT RONDANINI

1552-1564

Pietat Rondanini és una escultura renaixentista creada per Miguel Angel Buonarroti entre el 1552 i el 1564, poc abans de la seva mort. Pertany a l'estil renaixentista, caracteritzat per una tornada a l'humanisme clàssic. L'estàtua es troba a la Pinacoteca de Brera, Milà, Itàlia. Pertany al Renaixement italià, concretament al Renaixement tardà, creat al segle XVI. L'estàtua està tallada amb marbre. És una estàtua en forma de grup d'estàtues, que representa la Verge Maria sostenint el cos de Jesucrist després de la crucifixió. Es tracta d'una escultura de gran alçada on la imatge destaca del fons. Aquesta escena representa un moment de passió on la Mare de Déu sosté el cos del seu fill mort, expressant passió i compassió.

La textura de l'escultura és fina i polida, les superfícies també són llisses i polides. La sensació que transmet la textura és de fredor a causa del material utilitzat. La ductilitat se suggereix a través de la suavitat de les formes, que fan la impressió que les figures podrien moure's. L'obra té un volum considerable, ja que les figures de Maria i Jesús estan representades en tres dimensions. L'escultura està dissenyada per ser vista des de múltiples punts de vista, permetent a l'espectador apreciar-la des de diferents angles. Tot i que l'obra té una marcada frontalitat, les figures estan disposades de manera que l'espectador convidin a caminar al voltant de l'escultura per contemplar-la des de diferents perspectives.

PIETAT RONDANINI

La composició de l'escultura transmet una sensació de serenitat i repòs. La incidència de la llum sobre l'escultura és fonamental per ressaltar-ne les formes i les textures. La llum incideix de manera suau i homogènia sobre l'escultura, fent que ressaltin les formes i les textures

No hi ha contrastos dramàtics de llum i ombra, sinó més aviat una il·luminació uniforme que permet apreciar-ne els detalls amb claredat. Aquesta escultura és principalment figurativa, ja que representa figures reconeixibles, en aquest cas, la Verge Maria i Jesucrist.

En aquesta escultura s'apreciaria la temàtica religiosa ja que estan representant la verge Maria i Jesucrist que va ser creada per Miguel Ángel per si mateix. La Pietà Rondanini ha influït en obres posteriors, tant a la representació de la Pietat com a l'exploració de l'expressió emocional a l'escultura. El seu estil i tècnica han inspirat generacions d'artistes, i el seu impacte a l'art renaixentista i posterior és innegable.

PINTURA RENAIXENTISTA

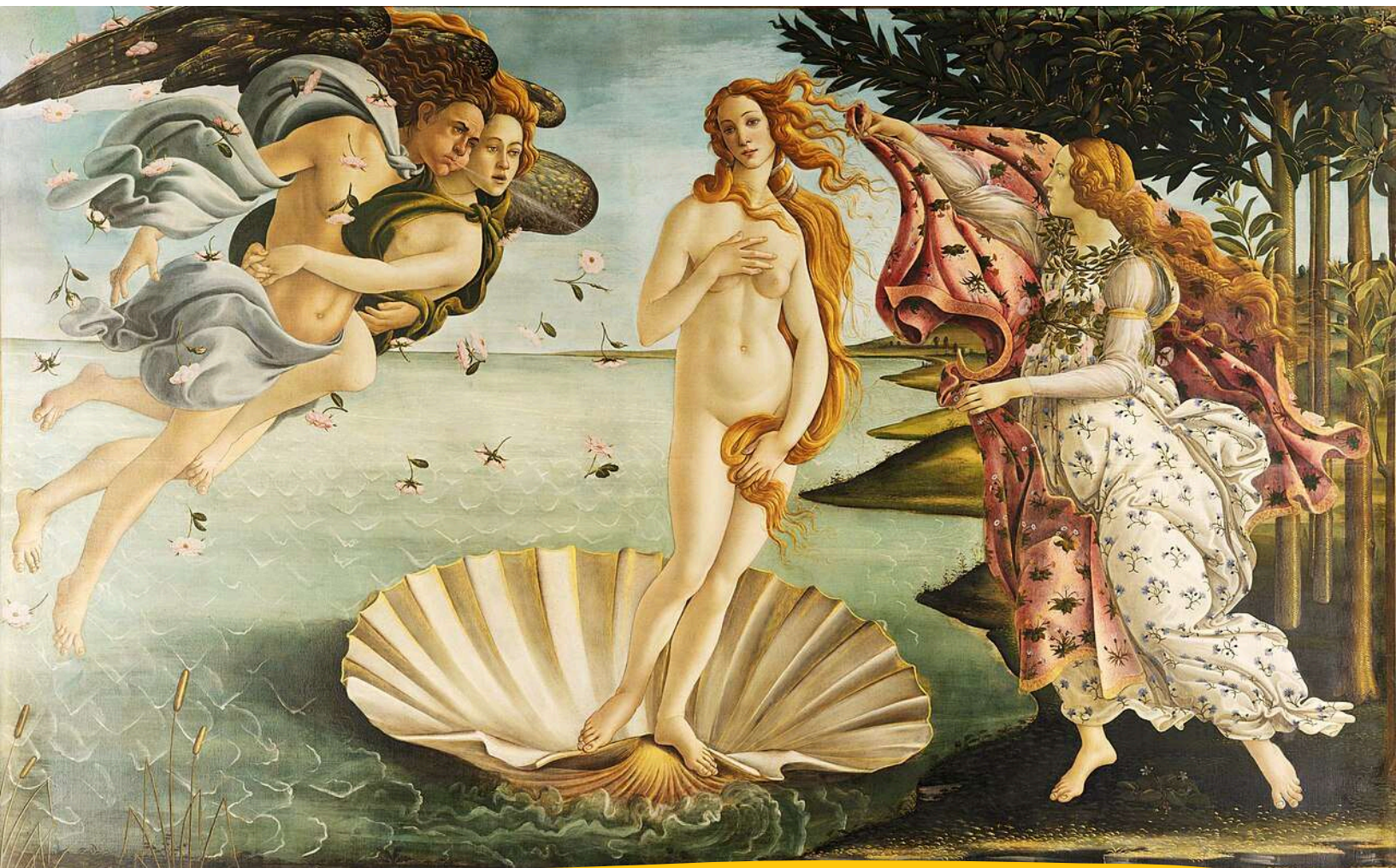

EL NAIXEMENT DE VENUS

1485 – 1486

Aquesta obra rep el nom de "El naixement de Venus", i va ser feta entre els anys 1485-1486. El seu autor, molt destacat en aquest estil, és el conegut Sandro Botticelli. Alessandro di Mariano di Vanni Filipepi, sobrenomenat Sandro Botticelli, va ser un pintor del Quattrocento italià. Pertany a la tercera generació quattrocentista, que va procurar la llibertat de centrar les seves obres en la humanament i recollir temes de l'antiguitat clàssica. La reputació pòstuma de l'artista va disminuir notablement en els segles següents, però va ser recuperada a finals del segle XIX; des de llavors, les seves obres s'han considerat principals impulsores i exemples perfectes de la pintura del primer Renaixement. El naixement de Venus i La primavera són, actualment, dues de les obres mestres italianes més conegudes.

El naixement de Venus pertany a l'estil del Renaixement, que mescla uns certs elements de la cultura clàssica grega i romana, i que va desenvolupar-se en els segles XV i XVI, a Florència, lloc on es va crear precisament aquest quadre, i on es pot trobar en l'actualitat, a la Galeria Uffizi.

EL NAIXEMENT DE VENUS

Segons explica la llegenda, Venus, deessa de l'amor, va néixer dels genitals del déu Urà, tallats pel seu fill Saturn i després llançats a la mar. El quadre no representa el moment del naixement de la deessa en sí, sinó que mostra l'arribada de Venus, sobre una petxina, a la platja d'una de les illes que tradicionalment se li dediquen.

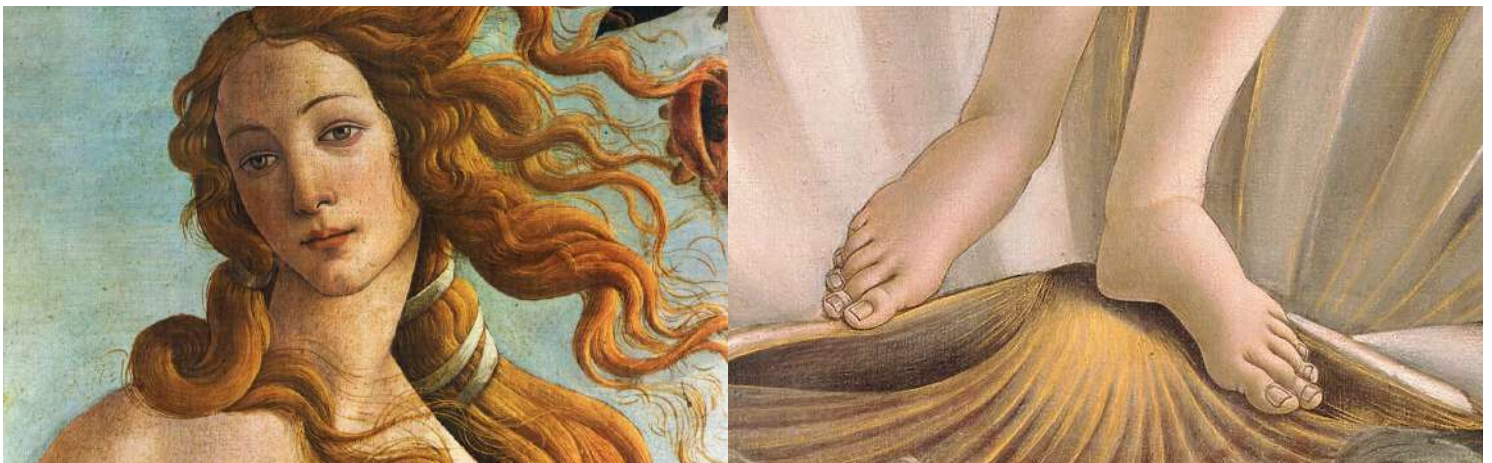
Segons el mite, la deessa va ser transportada per Zèfir, déu del vent oest, fins a terra, i l'acollida per part de les Hores, les deesses de les estacions, els qui la van vestir i van conduir a l'estatge dels déus. És per això que, Botticelli evita el moment de la castració i se centra en el sorgiment del mar de la deessa i la seva arribada a terra impulsada pels vents, enmig d'una pluja de flors que simbolitzen la fecundació de la mar pel cel.

La tècnica que es va utilitzar va ser tremp sobre tela, amb una pinzellada acabada, fina i curta, donant una textura llisa i mate. En aquestes pinzellades, trobem fines línies daurades, cosa que incorpora Botticelli per a donar-li sensacions de centellejos.

Com és habitual des de fa segles, ja no hi ha presència de línies o contorns, ja que ara, amb els mateixos colors fan sensacions de volums i profunditat.

Pel fet que les figures a l'aire lliure, la llum hauria de ser general i natural, però presenta un focus procedent de la part dreta i que crea una llum artificial i cerúlia, que atorga a les figures un aspecte de morbidesa.

Els colors que componen aquesta obra, són càlids, però, en la manera que els hi posa Botticelli, fan sensació de fred o d'un dia nuvolat, fet que potencia la morbidesa de les figures. El fons no té gaire decoració, ja que es veu el mar i a la dreta es veuen arbres. Les figures, estan distribuïdes equitativament, pel fet que al costat esquerre hi ha la representació dels vents de l'oest, al mig es troba Venus com a element central. Al costat dret, només hi ha una dona, la nimfa Cloris/Flora, però, en ser voluminosa i corpulenta, i tenir darrere els arbres, Botticelli aconsegueix que el pes estigui equilibrat amb el costat esquerre. També es pot apreciar un lleuger moviment, encara que en fixar-se es pot trobar que els personatges hi són estàtics, com si estiguessin posant per una foto.

EL NAIXEMENT DE VENUS

Aquest quadre va ser en el seu temps una obra revolucionària pel simple fet que representava sense embuts un nu que no estava justificat per cap component religiós, així com un tema mitològic procedent de la cultura anterior al cristianisme, la qual cosa suposava que per part de les elits culturals això tingués una plena acceptació. El significat de l'obra està relacionat doncs amb el neoplatonisme i la formulació per Marsilio Ficino d'un concepte idealitzat de l'amor on la figura de Venus es desdoblega en dues versions extremes, la Venus celeste i la Venus terrenal, que simbolitzen l'amor espiritual i l'amor material.

Venus al·ludeix a la força de l'amor vital i essencial per a l'home i la naturalesa. El quadre està ple de símbols: la rosa al·ludeix a l'alegria de l'amor però també a la decepció o al dolor, ja que tenen espines; al seu torn, i la petxina al·ludeix a la fertilitat.

LA GIOCONDA

1503 - 1519

La Gioconda és una obra feta per Leonardo da Vinci. La va començar l'any 1503 i la va finalitzar l'any 1519. La tècnica que va utilitzar va ser pintura l'oli sobre taula d'àlber, i l'estil de l'obra és renaixentista Itàlia. L'obra en avui en dia es pot veure en el Museu del Louvre en París, França.

Leonardo di ser Piero da Vinci va néixer a Vinci el 1452. De ben petit li deia a la seva àvia que es ficaria en el món de les arts i ho va fer, va ser un pintor, inventor, arquitecte, poeta, filòsof, anatomista, diplomàtic... i tots els oficis que podien veure en aquest temps. Una de les seves obres més famoses va ser la Gioconda, el quadre més famós del món. També va formar part dels Il·luminati, que és una associació secreta que defensa la figura de Maria Magdalena com la dona de Crist.

LA GIOCONDA

La Gioconda o també coneguda com la Mona Lisa representa una dona d'uns trenta o quaranta anys que la pell que té és llisa amb una bola no gaire gran amb un nas llarg i amb uns ulls normals ni gaire grans ni petits. Un dels secrets ocults de la Gioconda és la seva expressió de la cara que no se sap si està contenta o trist i també un altre secret ocult és els ulls per on miris la Gioconda t'està mirant tota l'estona els cabells és un pèl llis llarg i castany i la roba que porta amb les ones que tens està molt realista i les mans la proporció no està ben feta si es miren bé es veu que la mà és més gran que la cara. Leonardo va dibuixar un esbós del quadre i després va aplicar l'oli diluït en oli essencial. Aquesta tècnica es coneix amb el nom de sfumato, i consisteix a prescindir dels resseguiments nets i precisos del Quattrocento per embolcallar-ho tot en una espècie de boira imprecisa que esfuma els perfils, crea la impressió d'estar totalment immersos dins l'atmosfera de l'obra i fa que sembli que la figura té tres dimensions.

Una de les coses que li ha passat al quadre de la Gioconda ha estat que l'an robat: el 21 d'agost de 1911 va estendre el pànic al Louvre La Gioconda havia desaparegut. Els articles es multiplicaven a la premsa i es prometien recompenses, però no servia de res. Durant més de dos anys, no hi va haver notícies de La Gioconda. I, aleshores, un dia, Vincenzo Peruggia, un vidrier que havia treballat al Louvre, li va proposar el quadre més famós del món a un marxant d'art italià... que va avisar les autoritats. Així es va recuperar La Gioconda, que encara es va fer més cèlebre.

La Gioconda està situada al museu de Louvre a París, França. Uns dels museus de l'art més famosos del món amb una col·lecció grandíssima d'art amb la Gioconda, La Llibertat guiant el poble, Venus de Milo, Psique reanimada pel petó de l'amor... entre altres més.

ADAM I EVA

1504

Adam i Eva va ser una de les primeres parelles a ser pintades amb nus a format real, va ser pintada per Albert Dürer, un pintor alemany nascut l'any 1471, Dürer era conegut pel seu domini de la tècnica del gravat i la xilografia, però també era un talentós pintor a l'oli. La qual la seva producció pertany al Renaixement, feta el 1504. Actualment, es poden trobar o s'exhibeixen al Museu del Prado de Madrid.

En aquesta obra Dürer va representar a Adam i Eva en dues taules independents. A la d'Adam se'n presenta la figura sobre un fons fosc, de manera que tota l'atenció se centri en la figura masculina que està dreta, Eva al costat de l'arbre, veient-se la serp enrotllada al voltant d'una de les branques. També està representada de cos sencer, però la seva postura és diferent. Tant Adam com Eva estan pintats a l'oli sobre fusta de pi, en suports construïts mitjançant la unió de diverses taules verticals. Representa el moment en què Adam i Eva van ser expulsats del Jardí de l'Eden.

En aquest obra la pinzellada és curta amb una textura llisa i brillant com es pot observar, en alguns casos es pot veure els contorns i les línies d'existència com en la cara i en la forma del cos. A partir de la llum i les ombres s'aconsegueixen els volums, no són figures alineades, la llum en aquest cas es veu artificial, ja que ajuda a crear els volums que sembla que ve d'un focus concret com del sol o d'una làmpada. Està fet amb tonalitats fredes i com podem veure al fons està pintat de negre, és a dir, per saber diferenciar les figures.

L'artista fa un estudi en profunditat de l'anatomia humana, representa la culminació de les cerques de Dürer del color absolut i la bellesa ideal; es pot considerar, a la seva harmonia abstracta, la síntesi de l'ideal de bellesa del pintor.

Se sap que a finals del segle XVI penjaven a l'Ajuntament de Nuremberg, són els primers nus a mida natural a la pintura nòrdica amb una influència gòtica o fins i tot veuen un preludi del manierisme. El mateix artista va ser influenciat per Quinten Massys, Giulio Clovio, Jacopo de Barbari entre altres. A més, l'obra de Dürer va ser revolucionària a la seva època per la seva representació del cos humà nu. En un moment en què l'església imposava fortes restriccions sobre la representació de la nuesa, Dürer va desafiar aquestes normes i va mostrar Adam i Eva tal com es descriuen a la Bíblia.

MADONNA SIXTINA

1513 i 1514

La Madonna Sixtina és un dels exemples de sublimitat artística i al llarg dels segles ha tingut reconeguts i rendits admiradors. Va ser creada entre el 1513 i 1514 per Rafael Sanzio, un artista renaixentista italià. Aquesta pintura pertany a la breu i fascinant etapa de l'anomenada "Ona del Renaixement", quan es va aconseguir un equilibri entre l'aplicació de les regles de la perspectiva, la naturalesa, i una intensa expressió. A part, també ha estat important en els períodes i estils com el Renaixement, Renaixement italià i alt Renaixement. Avui en dia es conserva en la galeria de pintures anomenada Alte Meister, situada en el Zwinger a la ciutat Dresden, Alemanya.

Rafael Sanzio va néixer el 1483 a Urbino i des de petit va ser considerat un nen prodigi per la seva precoç habilitat. En quedar orfe va ingressar en diversos tallers de diversos artistes de prestigi, fet que va permetre una formació de prestigi. La seva carrera es va dividir de manera natural en tres fases i tres estils i es va posar fi a la capital italiana, Roma, on va estar dotze anys allà treballant pels papes i la seva cort. Finalment, va morir l'any 1520 a aquesta mateixa ciutat per causa d'una insuficiència cardíaca.

La pintura de la Madonna Sixtina va ser feta amb la tècnica a l'oli sobre tela, i representa un trio de figures: la Mare de Déu en el centre, amb un mantell blau, amb Sant Sixt a la seva esquerra i Santa Bàrbara a la seva dreta. La Verge es troba en la part superior, sostenint al nen Jesús. Sant Sixt la mira, amb la seva mà dreta apuntant cap amunt. En el costat oposat de la Verge, Santa Bàrbara mira cap avall. A la part inferior, dos "putti" alats donen suport als colzes en el marc del quadre, mirant distretament a les tres figures que estan damunt.

MADONNA SIXTINA

Tots formen una estructura geomètrica, en aquest cas en forma d'un triangle, que és una tècnica important que realça la perspectiva i la profunditat en una pintura. La Verge se situa més profundament en l'espai pictòric que els dos sants. A més, els "putti" alats de la part inferior tenen els braços col·locats en el marc del quadre, com si sortissin del quadre al món real. D'aquesta manera, la imatge difumina els límits entre el món imaginari i el real. D'altra banda, la seva composició és estàtica, aconseguida mitjançant recursos com el moviment, la llum o el color.

Les seves formes d'expressió i d'on pertany mostren com l'obra és antinaturalista, és a dir, té una part simbòlica, ja que representa una jerarquia espiritual. Per una part es pot veure la dolçor d'expressió i la posa agraciada de la Verge, qui sosté el nen amb tendresa materna i per l'altre l'expressió del nen, on aquest està qüestionant, una miqueta temorós, i el seu estat d'ànim és reflectit en la seva postura. En general, en aquesta obra s'observa una anatomia correcta i amb proporcions i escala equilibrades, que donen una estètica agradable.

La distribució de les figures és clara i senzilla, cadascun dels cossos ocupa el seu propi espai, alhora que forma una relació pictòrica harmoniosa mitjançant la interacció dels seus gestos i poses. L'harmonia en la composició de les figures i una paleta de colors rica i equilibrada són dues de les característiques clau del disseny exemplificades per Rafael i l'Alt Renaixement.

MADONNA SIXTINA

Les seves pinzellades són curtes, llises i existeixen línies i contorns que es poden diferenciar per exemple en la vestimenta. Gràcies al fons blanc, és a dir, un contrast suau, les figures sembla que estiguin més endavant a l'obra, i per això hi ha representació de volum. A més, la seva llum és artificial i procedeix d'un focus concret. Rafael utilitza una gamma de colors freds, amb diverses tonalitats i, en relació amb la llum i el modelatge, també són colors plans.

Les figures es troben en un espai imaginari en el qual se situen sobre un llit de núvols. La composició està emmarcada per unes pesades cortines verdes, que s'han obert per a revelar l'escena celestial, reforçada per la llum daurada que tanca la figura de Maria. En el fons, darrere de la Verge i el teló, es veuen innombrables rostres d'àngels. En la part inferior esquerra, la tiara papal es recolza en el marc del quadre. Amb aquesta descripció es pot observar que el tipus de perspectiva que s'utilitza és aèria.

La distribució de les figures és clara i senzilla, cadascun dels cossos ocupa el seu propi espai, alhora que forma una relació pictòrica harmoniosa mitjançant la interacció dels seus gestos i poses. L'harmonia en la composició de les figures i una paleta de colors rica i equilibrada són dues de les característiques clau del disseny exemplificades per Rafael i l'Alt Renaixement.

MADONNA SIXTINA

Al llarg de la història diverses personalitats s'han vist impressionades per aquesta obra. Els russos Gógol, Soloviov, Bulgakov, Florenski, Pushkin, Herzen, Belinsky i Tolstoy entre d'altres, van escriure per transmetre la seva colpidora «trobadura» amb aquesta obra i uns altres ho van fer per a desmuntar el mite. Fins i tot, al final de la Segona Guerra Mundial, Stalin personalment va voler que l'obra mestra del pintor de Urbino fos portada d'Alemanya a Moscou i la va amagar durant viut llargs anys per salvar-la.

D'altra banda, la figura dels dos “putti”, essencialment decoratius i ornamentals, també ha inspirat innombrables llegendes. Segons una història, eren nens que venien a veure pintar a Rafael. A l'artista italià li van cridar l'atenció les seves postures i les seves mirades fixes, i va ser a partir d'aquell moment quan les va incorporar al quadre tal com les va veure en el seu taller.

SANTA CATERINA

Segle XVI

La pintura "Santa Caterina" és una obra destacable del pintor renaixentista castellà Fernando Yáñez de la Almedina, a qui es considera influït per Leonardo da Vinci. Realitzada en el segle XVI, aquesta pintura representa a Santa Catalina d'Alexandria, una figura significativa del segle XV en la història del cristianisme. És una de les obres femenines més famoses del Renaixement castellà i la més coneguda de la producció de Yáñez de la Almedina.

La importància i el reconeixement d'aquesta representació es deuen en gran manera a la notable exposició que li ha atorgat el Museu del Prado. Des de la seva arribada oficial a aquest establiment el 1946, el quadre s'ha convertit en una peça única en les sales de pintura renaixentista espanyola. La seva presència en el museu ha contribuït significativament en la difusió i el reconeixement de la seva figura en l'àmbit artístic i cultural.

Aquesta pintura a l'oli sobre fusta, representa a Santa Caterina, una santa cristiana coneguda pel seu martiri a Alexandria durant el segle IV. En l'obra, es troba representada dempeus, amb una mirada serena i digna, sostenint en una mà una espasa, símbol del seu martiri, i en l'altra mà una roda dentada, un atribut comunament associat amb la seva iconografia. Al seu costat, contra el mur, descansa un llibre, representant la seva erudició i diàleg amb l'emperador, i una palma de martiri, símbol de la victòria espiritual i la fe cristiana.

SANTA CATERINA

S'observa una pinzellada controlada i curta, mostrant precisió en els detalls, és per això que la seva textura és llisa i suau. D'altra banda, les línies definides delimiten els contorns de les figures, proporcionant una estructura clara a la composició. Pel que fa al modelat, s'aprecia un notable volum, aconseguit mitjançant la gradació de llum i color. S'empra una llum freda i suau, proporcionant una il·luminació clara i serena que embolica a les figures. A més, s'utilitza una gamma càlida i rica en tonalitats, que es relaciona harmoniosament amb la llum i el modelat.

Encara que l'espai no és el focus principal, s'aconsegueix una sensació de profunditat mitjançant l'ús de la perspectiva lineal i atmosfèrica. La distribució de les figures és clara i equilibrada, amb Santa Caterina com el punt focal de la composició. Es tracta d'una obra amb estructura geomètrica, amb una disposició piramidal que guia la mirada cap al centre d'aquesta. La composició transmet una sensació de calma i serenitat, amb les figures disposades de manera estàtica, però amb una disposició que suggereix moviment i vida. Pel que fa a l'anatomia de la figura, sembla ser correcta, amb unes proporcions pròpies del cànon clàssic i una escala adequada amb el seu entorn.

La santa és representada com una dona jove i bella, vestida modestament i amb una expressió serena en el seu rostre. La possible novetat en la figura podria ser la inclusió de detalls que ressaltin la seva saviesa o la contextualitzin en un entorn específic. La funció de la pintura probablement va ser religiosa, destinada a la veneració de Santa Caterina i la promoció del seu culte. A més, pot haver tingut una funció educativa, ensenyant als fidels la vida i els sacrificis dels sants cristians.

SANTA CATERINA

És possible que l'autor s'hagi inspirat en representacions anteriors de Santa Caterina d'Alexandria en l'art religiós. La iconografia de la santa i la seva història de martiri han estat temes recurrents en la història de l'art, i Yáñez podria haver pres elements d'aquestes pintures anteriors per a crear la seva pròpia obra.

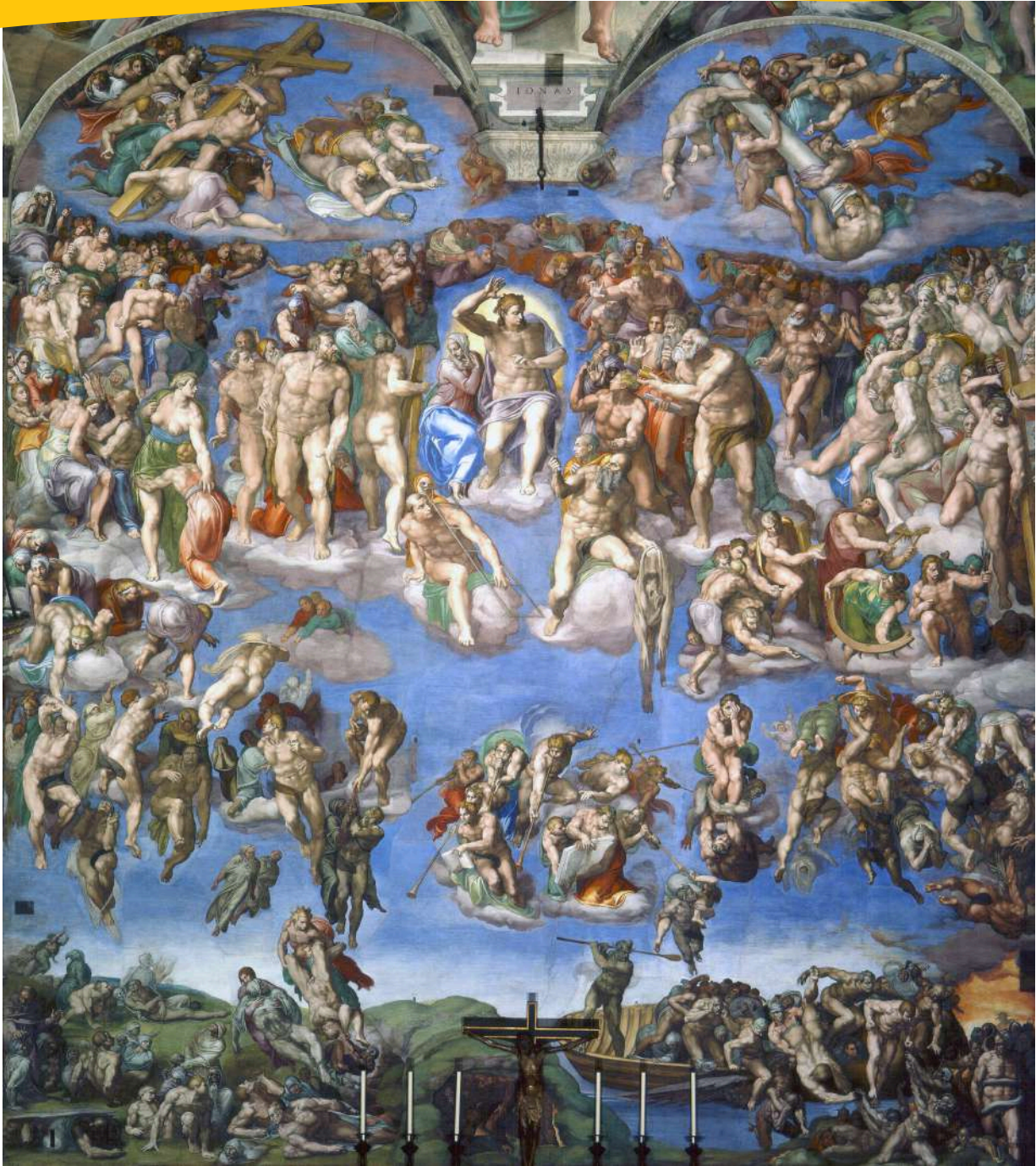
Encara que l'obra pot no haver tingut una influència significativa en altres obres posteriors, continua sent important dins del context de l'autor i del període en què va ser creada. El seu estil i el seu tractament de la figura de Santa Caterina poden haver estat influenciats per les convencions artístiques i religioses del seu temps, i poden ser estudiats com a exemples de la iconografia i la devoció religiosa en l'art d'aquesta època. És notable la gran influència de l'obra de Rafael Sanzio sobre l'artista, especialment en la pintura Els desposoris de la Verge, on s'observen diverses semblances artístiques directament relacionades amb l'aparença de la Santa Caterina.

No obstant que Fernando Yáñez no és tan reconegut com altres artistes del seu període, la seva contribució a l'art renaixentista espanyol és significativa, i obres com a "Santa Caterina" reflecteixen el seu talent, la seva importància en el moment artístic de la seva època, i sobretot la forta influència dels artistes italians en l'art hispànic.

JUDICI FINAL

1536-1541

La pintura del Judici Final és una obra feta per l'autor Miquel Àngel. Va néixer el 6 de març de 1475 a Caprese i va morir el 18 de febrer de 1564 a Roma. Va ser un arquitecte, escultor, pintor i poeta italià renaixentista, i és considerat un dels artistes més importants de l'història. Miquel Àngel va començar a pintar aquesta obra el 1536 i la va acabar el 1541. És una obra d'estil renaixentista feta amb la tècnica al fresc i es situa a la Capella Sixtina.

JUDICI FINAL

Aquesta pintura representa el moment de l'Apocalipsi en el qual els àngels anuncien l'arribada d'aquest, els principals personatges són Crist i Maria que estan al centre de l'obra. A més hi ha alguns sants i àngels.

Miquel Àngel va utilitzar al tècnica del fresc amb el suport d'una paret.

És una obra amb una pinzellada llarga, amb una textura llisa i mate, representa molt volum, i ombres amb contrast de llum blanca, sobretot al centre de l'obra, sembla natural de procedència ambiental, fa contrast amb les ombres. D'altra banda, s'han d'utilitzar una gamma emprada freda amb colors plans de tonalitats blaves.

Té una perspectiva lineal on el punt de fuga és Crist, a més de ser el centre de la pintura, té una distribució de les figures complexa, amb una estructura formal lineal, a part de tenir un moviment intern amb una composició dinàmica, ja que les figures tenen moviment. Aquesta pintura és abstracta, idealista perquè té interès per la bellesa, amb una anatomia correcta i unes proporcions a escala.

Aquesta pintura representa el moment del judici final, està representant en el sostre de la Capella Sixtina, mesura 13,70 per 12,20, i té una funció mitològica. Del 1710 al 1714 l'obra va rebre una capa de cola, i la restauració més gran va ser el 1980 i va finalitzar el 1999.

PARTIDA D'ESCACS

1555

El quadre Partida d'escacs de Sofonisba Anguissola, és una obra destacada que reflecteix l'art de l'etapa renaixentista. Pintada al 1555, l'obra es troba actualment al Muzeum Narodowe Poznaniu. Anguissola va utilitzar tècniques refinades d'oli sobre llenç amb una representació detallada d'escenes quotidianes. L'obra mostra a Sofonisba Anguissola jugant a escacs amb les seves germanes Minerva i Lucia, mentre una anciana observa la partida en un paisatge natural. Aquest quadre mostra la composició figurativa i la seva capacitat per capturar moments íntims de la vida domèstica.

L'estil de la pintura va ser creada per pinzellades curtes i fines, amb una textura llisa i un modelat aconseguit. La llum freda de l'escena es combina amb tonalitats calentes, creant una atmosfera equilibrada. La perspectiva lineal, la composició senzilla mostren clarament a les figures, mostrant en la interacció entre les germanes durant el joc d'escacs. La pintura, d'estil naturalista, mostra l'anatomia i les proporcions correctes de les figures, la qual cosa demostra la seva experiència i habilitat artística. Aquest quadre no només és una representació d'una escena quotidiana, sinó també una mostra de com Sofonisba Anguissola era capaç de pintar moments de la vida familiar amb elegància i sensibilitat, deixant història duradora en la història de l'art.

JOC DE NENS

1560

Aquesta obra va ser pintada per Pieter Brueghel el Vell. Pertany a la seva etapa tardana. Va ser pintada al 1560. Pertany al Renaixement flamenc i es caracteritza per la seva detallada representació de la vida quotidiana i el paisatge. Brueghel és conegut pel seu estil realista i narratiu, que es va desenvolupar al llarg de la seva carrera, va ser una figura destacada d'aquesta època, que es va desenvolupar als Països Baixos durant el segle XVI.

L'obra originalment es trobava a col·leccions privades i posteriorment a museus. La ubicació actual pot variar segons les exposicions o els préstecs entre institucions. L'obra està realitzada en oli sobre tela. Brueghel el Vell era conegut pel seu mestratge en la tècnica de l'oli, que li permetia crear obres detallades i riques en matisos. El suport utilitzat és un llenç, que és una de les superfícies més comunes per a la pintura a l'oli. El llenç proporciona una base flexible i duradora per a l'aplicació de la pintura, la qual cosa permet a l'artista treballar amb llibertat i expressió. Podem trobar diferents pinzellades curtes i definides per als detalls com pinzellades més llargues i soltes per a representar el paisatge i el moviment dels nens. La textura de la pintura és principalment pastosa i rugosa en les àrees on Brueghel ha aplicat capes més gruixudes d'oli per representar la vegetació i els detalls. Així i tot, també hi ha àrees on la textura és més suau uniforme, especialment al cel i al fons. La llum principal que es pot veure és principalment natural, ja que sembla provenir d'una font de llum del sol. La intensitat de la llum és alta, la qual cosa genera ombres definides i contrastades en l'escena. Brueghel utilitza aquestes ombres per a crear profunditat i definir la forma dels objectes i les figures, utilitza una gamma de colors càlids i terrosos, com a tons de verd, marró i groc, per a representar la vegetació i el paisatge. També empra colors vius i brillants per a les vestimentes dels nens, la qual cosa contrasta amb l'entorn natural. Els colors estan influenciats per la llum natural, mostrant tonalitats més clares i brillants en les àrees il·luminades i tons més foscos en les ombres.

JOC DE NENS

La perspectiva ens mostra un interès per representar l'espai i la profunditat en l'escena, utilitzant la perspectiva per a crear la sensació de distància entre els diferents elements. Empra principalment la perspectiva atmosfèrica o aèria, utilitzant la disminució de la intensitat i la claredat dels colors per a representar la profunditat en l'escena. També utilitza la perspectiva lineal per a crear la sensació de profunditat i espai en la composició.

En aquesta obra presenta una distribució complexa de figures en una estructura formal predominantment lineal. La composició és dinàmica, amb una varietat de figures en diferents posis i activitats que suggereixen moviment i activitat. La il·luminació natural contribueix a crear profunditat i volum a l'escena, mentre que els colors càlids i terrosos reforcen la sensació d'harmonia amb l'entorn. La disposició general és clara i llegible, permetent al espectador distingir fàcilment les accions individuals de cada nen. És figurativa i naturalista, ja que representa una escena realista de la vida quotidiana en el camp durant el segle XVI. Brueghel mostra un interès per capturar la realitat i la bellesa de la vida pagesa, la qual cosa reflecteix un enfocament realista en la seva representació. Quant als elements d'expressió, Brueghel s'enfoca a representar l'anatomia de manera correcta, amb proporcions i escales adequades. Encara que el seu estil és realista, pot haver-hi algunes llicències artístiques en la representació de la musculatura o en uns certs detalls anatòmics, però en general, el seu enfocament és fidel al model humà i a l'entorn natural.

JOC DE NENS

Circumstàncies concretes de la seva realització i relació amb el context sociocultural en què apareix: La pintura va ser creada per Pieter Brueghel el Vell durant el segle XVI als Països Baixos. En aquest context, es valora la representació d'escenes quotidianes i la vida rura, és una obra destacada en la producció de Brueghel el Vell, que va demostrar la seva habilitat per a capturar la vida quotidiana amb una precisió meticulosa i un estil narratiu distintiu, ha tingut una gran influència en la història de l'art, ja que va establir un model per a la representació d'escenes de la vida quotidiana i rural en l'art flamenc.

Pieter Brueghel el Vell va ser un destacat pintor flamenc del Renaixement que es va distingir per la seva habilitat per representar la vida quotidiana i el paisatge amb un realisme detallat i una narrativa vívida. Nascut al voltant de 1525 als Països Baixos, Brueghel va desenvolupar un estil distintiu que el va convertir en un dels artistes més influents del seu temps.

LAS NOCES DE CANÀ

1562 - 1563

Les noces de Canà és una de les pintures més famoses del pintor italià Paolo Veronese, conegut com il Veronese. Aquesta obra pertany a l'estil manierista, és a dir, l'última part del Renaixement on els autors s'inspiraven en els grans mestres de l'Alt Renaixement com Miquel Àngel, Tiziano o Leonardo. La pintura va ser realitzada a l'oli sobre tela entre 1562 i 1563.

En un principi va ser encarregat per a una de les parets del refector del convent benedictí de Sant Giorgio a la ciutat de Venècia, en aquest lloc va romandre durant més de dos-cents anys, fins que en 1797 va ser sostret per Napoleó durant la campanya d'Itàlia i va ser traslladat al Museu del Louvre de París, on ha romàs fins l'actualitat.

La pintura representa les Noces de Canà, un episodi bíblic recollit a l'Evangeli de Joan, una història sobre un miracle presa del Nou Testament cristià. En la història, la Mare de Déu, Jesús de Natzaret i alguns dels seus deixebles estan convidats a una celebració nupcial a Canà, Galilea. Cap al final de la festa, quan es queden sense vi, Jesús ordena als serfs que omplin gerres amb aigua, que ell va convertir en vi, sent aquest el seu primer miracle.

La tela té una grandària de 677 x 990 cm. Amb tals dimensions, és el més imponent dels quadres de les col·leccions nacionals franceses al Louvre. Com és usual en l'artista, representa un episodi evangèlic però a l'estil de les grans festes venecianes de l'època, en un marc arquitectònic renaixentista, amb columnes dòriques i corínties al voltant d'un pati obert. Resultava un quadre molt modern, perquè alguns elements d'arquitectura reflectien edificis creats per Palladio aquest mateix any; i també cosmopolita, en mesclar-se persones i vestits orientals i occidentals.

LAS NOCES DE CANÀ

En el centre del quadre (una cosa molt freqüent en pintures italianes d'aquesta època) està Jesucrist, assegut, amb un halo al voltant del cap; a la seva dreta, la Mare de Déu amb un halo més feble; i al costat de tots dos, un dels apòstols. En el centre del pati es senten un grup de músics tocant instruments renaixentistes: el llaüt i els primers instruments de corda. L'artista es va autoretratar aquí, vestit amb una túnica blanca i sostenint una viola de gamba. El pintor venecià Tiziano es senta davant, vestit de roig tocant un violone, Tintoretto es troba al violí i Jacopo Bassano al cornetto.

Paolo Caliari (Verona, 1528-Venècia, 1588), també conegut com a Paolo Veronese o il Veronese, ja que va néixer a Verona, va ser la figura principal del Manierisme venecià. És conegut per les seves grans i majestuoses pintures, especialment en les religioses. El seu estil es caracteritza per els colors, per una abundància decorativa i una perspectiva dramàtica. Algunes de les seves obres més conegudes inclouen "L' Últim Sopar" i "Les Noces de Canà".

LAS NOCES DE CANÀ

Veronese utilitza la perspectiva per a crear profunditat en la pintura. Les figures i els elements en primer pla són més detallats i intensos, mentre que els objectes en segon pla es difuminen lleugerament, la qual cosa crea una sensació de distància. L'artista emprava una paleta de colors rica i vibrant per a representar la opulència i la celebració de les noces. Els tons càlids i daurats predominen en l'escena, la qual cosa suggereix la llum càlida del sol.

Finalment aquesta obra ha tingut gran transcendència i influència en la història de l'art com per exemple en diverses obres contemporànies de Tintoretto i Jacopo Bassano, així com en altres posteriors, com Les noces de Canà de Julius Schnorr von Carolsfeld.

DANAE REBENT LA PLUJA D'OR

Segle XVI

L'obra Danae rebent la pluja d'or va ser creada per l'artista Tiziano al segle XVI, a part hi ha una rèplica creada amb molta més qualitat que està ubicada actualment al Museu del Prado encara que el país d'origen d'aquesta obra és d'Itàlia.

L'autor va néixer al voltant dels anys 1488 i 1490 en Pieve di Cadore, en Veneto (Itàlia). Tiziano va ser format en alguns tallers d'alguns pintors com ara Giovanni Bellini i Gentile Bellini ja artistes d'aquella època i així a poc a poc va anar capturant habilitats fins a fer-se famós a tota Europa. Ell destacava per crear retrats, pintures mitològiques, religioses... també va treballar per importants figures com governants de Venècia. Va acabant ser uns dels millors artistes reconeguts renaixentistes del moment.

Aquest tipus de quadre va ser uns dels primers que es van atrevir a pintar un nu femení, representar això era molt difícil en aquesta època perquè hi havia molts tabús, van passar de pintar dones únicament tapades sense mostrar la vertadera figura del cos, a pintar-la sense cap mena de roba, això van ser avenços en molts aspectes.

La tècnica emprada en aquesta obra és l'oli sobre tela. La pinzellada és visible, el quadre mesura 129,8 cm x 181,2 cm. Aquí predomina el color sobre la línia, ja que es tracta d'una pinzellada solta. Són colors càlids, saturats, realistes i de fins representatius com la perspectiva i la llum que dirigeix les figures del quadre, que són representades amb un cànon perfecte mostrant la bellesa.

DANAE REBENT LA PLUJA D'OR

La història que s'explica a través d'aquesta pintura és el mite de Dànae, filla de Acrisi, rei d'Argos i d'Eurídice, qui havia sigut tancada en una torre pel seu pare, ja que la profecia de l'oracle li havia anunciat que aquest seria assassinat pel seu net, llavors si tancava a la seva filla no es reproduiria i no tindria cap problema amb cap net, cosa que va passar igualment per què com abans hem dit Zeus arribarà fins a Dànae representat en pluja d'or.

Dànae és pintada representant la sensualitat femenina narcisista del personatge mitològic. Es tracta d'una pintura amb tema mitològic i resumidament explica una història de com Zeus a través d'una pluja d'or arriba fins a Dànae. El missatge que vol transmetre que no és pot fugir del destí.

En resum i per acabar l'obra de Tiziano és un exemple de domini tècnic més habilitat narrativa. A través de la representació visualment impactant, Tiziano aconsegueix representar la història i l'essència mitològica, mostrant luxúria i vulnerabilitat humana enfront del destí. Aquesta obra ha tingut bastant representació en les següents en el Renaixement, ja que aquesta va ser una de les primeres en mostrar coses del cos humà i la realitat.

L'ENTERRAMENT DEL COMTE D'ORGAZ

1586

Una de les obres més importants de l'art pictòric renaixentista grec va ser L'enterrament del comte d'Orgaz destacada creació del pintor El Greco. Va ser realitzat per a la parròquia de Saó Tomé de Toledo, Espanya, que avui en dia es continua conservat en aquest mateix temple. Fet en el 1586 i acabat el mateix any, amb el seu estil renaixentista i manierisme, És considerada una de les millors i més admirades obres de l'autor.

El que podem apreciar en aquesta obra majestuosa és una composició en la qual El Greco usa principalment la tècnica de l'Oli i el suport d'una tela, pintura en la qual tira en dues parts molt diferenciades de la part a baix i a dal.

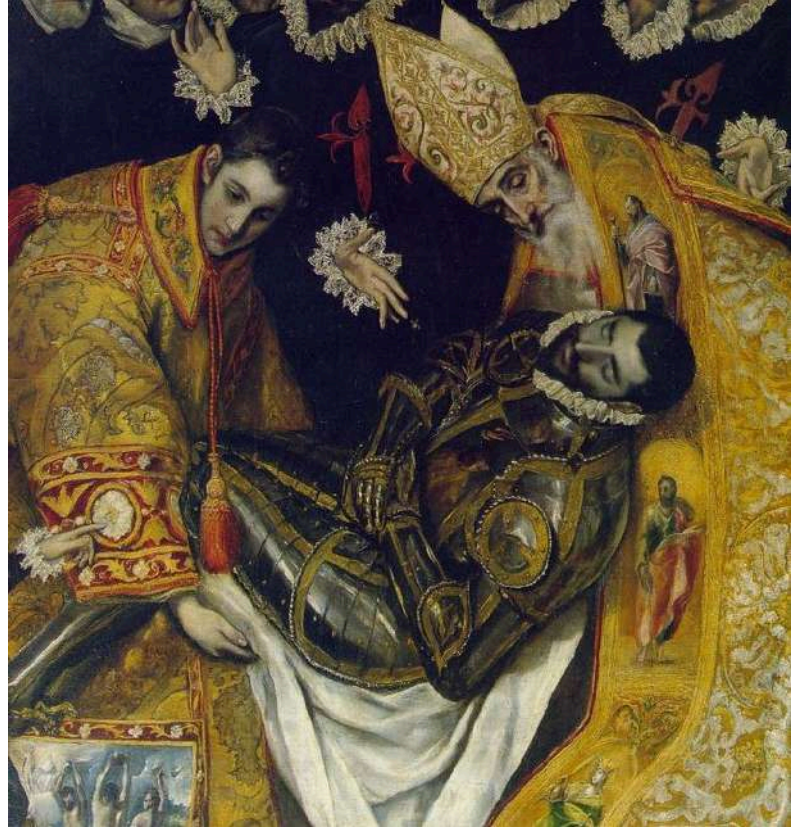

El que podem apreciar en aquesta obra majestuosa és una composició en la qual El Greco usa principalment la tècnica de l'Oli i el suport d'una tela, pintura en la qual tira en dues parts molt diferenciades de la part a baix i a dal.

A baix estan els dos sants acabats de baixar del cel per a dipositar amb les seves pròpies mans el cos pàl·lid del noble en la sepultura, i observen aquest miracle un exagerat grup de persones contemporànies moltes d'elles al Greco. Apareix per exemple el fill del pintor que de la seva butxaca surt un paper amb la signatura de l'artista, i diversos capellans, frares i cavallers vestits de negre, a la moda de l'època. Alguns miren l'escena, uns altres ens miren a nosaltres, i en total hi ha una excel·lent galeria de personatges que componen el que molts consideren el millor retrat en grup de la història de l'art.

L'ENTERRAMENT DEL COMTE D'ORGAZ

El Greco en aquesta obra va utilitzar una pinzellada característica que pot descriure's com a llarga, acabada ja vegades solta, amb una textura que pot variar en diferents parts de la pintura perquè solia utilitzar una combinació de textures pastoses i llises. Usa contrastos suaus com el Sfumato per a suavitzar entre àrees de llum i ombra, creant volum, també usa clarobscur per a destacar unes certes àrees per a cridar l'atenció dels espectadors, per a la il·luminació d'aquesta obra faig servir la llum natural, usant la llum per a crear profunditat en la composició, per fer contrastos forts entre zones il·luminades i ombres per a destacar les figures i els detalls arquitectònics. Empra una varietat de colors rica i vius, amb tonalitats càlides que ressalten les figures i elements principals de la composició. El Greco mostra un desinterès relatiu per l'espai i la profunditat en els fons de la pintura, centrant-se més en la representació dels personatges i elements principals de la composició. Fa servir una perspectiva lineal per fer una sensació de profunditat, però el principal interès radica en la representació de l'espai físic ocupat per les figures, parlant de la seva composició és molt complexa, amb una distribució de les figures que ocupa tot l'espai de la pintura. Fa ús d'una estructura formal lineal, amb una diagonal dominant que guia la vista dels espectadors a través de l'escena. El moviment intern de la composició és dinàmic, amb figures que semblen estar en moviment en contínua interacció.

L'ENTERRAMENT DEL COMTE D'ORGAZ

Es pot descriure com una obra figurativa, ja que representa de manera reconeixible figures humanes i escenes reconeixibles. En termes d'expressió, El Greco adopta una forma naturalista amb un toc d'idealisme.

Mostra un cert idealisme en la seva representació dels personatges i els elements de la pintura. Si bé no és del tot realista en termes de fidelitat al model, mostra un interès per capturar una bellesa arquetípica, El Greco fa servir una anatomia correcta en les seves representacions, encara que pot distorsionar les proporcions i l'escala per aconseguir un efecte expressiu.

Aquesta obra és una pintura icònica del Renaixement tardà i representa un moment mític de la història de Toledo, Espanya. És una obra mestra de El Greco que representa l'enterrament honorífic del comte d'Orgaz, un noble local. El comte és representat vestit amb roba terrenal i sent estret a la terra per sants celestialment lluminosos. Aquesta obra simbolitza la transició de l'ànima humana de la vida a la mort. Els sants que acompanyen al comte simbolitzen la seva virtut i pietat, mentre que els ciutadans de Toledo al voltant de la tomba representen el respecte i la veneració de la comunitat. Encarregada per a la parròquia de l'església de Santo Tomé a Toledo, aquesta obra té una funció predominantment religiosa, cívica i docent. El Greco, un pintor grec-espanyol del Renaixement tardà, va capturar la transcendència espiritual en la seva obra, influïnt en altres artistes posteriors. "L'enterrament del comte d'Orgaz" no només commemora un noble local, sinó que també ensenya la doctrina catòlica sobre la vida després de la mort i la recompensa celestial pels virtuosos.

18 DE MAIG DIA INTERNACIONAL DELS MUSEUS

Des de 1977, el Consell Internacional de Museus (ICOM) organitza cada any el Dia Internacional dels Museus (DIM), una ocasió especial per a la comunitat museística internacional. Aquest dia, els museus participants planifiquen esdeveniments i activitats creatives relacionades amb el lema del DIM, amb l'objectiu de connectar amb el seu públic i subratllar la importància del paper dels museus com a institucions al servei de la societat i del seu desenvolupament.

El Museu Abelló es va sumar a aquesta celebració el 18 de maig, coincidint també amb la Nit dels Museus. Durant tota la jornada, es van organitzar diverses activitats que van permetre als visitants descobrir la riquesa del museu des de diferents perspectives. Els visitants van tenir l'oportunitat de conèixer el funcionament intern del Museu Abelló. Es van realitzar visites guiades al taller de restauració i al centre de documentació, on es va poder veure de prop el treball de conservació i la rica col·lecció de documents que el museu conserva. A la tarda, el museu va convidar tothom a participar en la creació d'un mural commemoratiu per celebrar els 25 anys de la inauguració del Museu Abelló. Aquesta activitat, titulada 'El Museu surt al carrer', va ser una excel·lent oportunitat per a la comunitat de col·laborar i expressar-se artísticament.

Durant tot el dia, el Museu Abelló i la Casa del Pintor van obrir les seves portes de manera gratuïta. Els visitants van poder gaudir de visites guiades mentre escoltaven música ambiental que donava vida a les sales del museu.

Una contribució destacada d'aquesta jornada va ser la participació de l'alumnat de 4t d'ESO del servei comunitari, que va ajudar els serveis educatius del museu. Aquests estudiants van col·laborar en diverses tasques, des de l'organització d'activitats fins a l'acompanyament dels visitants durant les visites guiades, aportant una energia nova i compromís a l'esdeveniment.

Per cloure la jornada de celebració, es va organitzar un espectacle de mapping a la façana del museu. Aquesta creació visual, obra de l'artista Sito Ruiz, va commemorar els 25 anys del Museu Abelló amb una exhibició que va prometre ser espectacular i memorable. El Dia Internacional dels Museus al Museu Abelló va ser una excel·lent oportunitat per apropar-se a la cultura, descobrir el treball que hi ha darrere de la conservació del patrimoni i gaudir d'una jornada plena d'activitats per a tota la família. Aquesta celebració especial va ser una gran ocasió per gaudir d'un dia dedicat a l'art i la cultura.

18 DE MAIG DIA INTERNACIONAL DELS MUSEUS

**EDICIÓ A CÀRREC DE L'ALUMNAT
D'HISTÒRIA DE L'ART DE 4T D'ESO:**

R. P.	R. R.
O. R.	S. M.
M. P.	S. M.
M. D.	N. J.
A. N.	E. Q.
B. G.	P. R.
N. J.	L. T.

ESCOLA ANSELM CLAVÉ

Mollet del Vallès

MAIG DE 2024